XVI. évfolyam 45. szám Ára: 1 forint 1960. november 10.

Toncz Tibor rajza

A WEHRMACHT FRANCIAORSZÁGBAN

— Nyughass, Rolf! Hát nem tudod, hogy most mint szövetségesek jöttünk?

Furfangos ruhatáros

Tocz Tibor rajza

– De igazán... engedje meg, hogy kivigyem... adok egy forintot!

Anyai bosszúság

Vasvári Anna rajza

– Rossz kölyök! Hát nem kiégetted az új kabátodat?!

TAKARÉKOS EMBER

Szepezdi, a főosztályvezető rideg hangon szólította fel az osztályvezetőket:

– Kérem, üljenek le.

Azután, még ridegebben közölte, hogy nincs megelégedve az egyes osztályok takarékossági rendszabályaival.

– Már több körlevelet kaptak, amelyekben a legmesszebbmenő takarékosságra hívtam fel figyelmüket – mondta. – És mi a helyzet? Megállapítottam, hogy a tintatartókon nincs fedőpapír, így a tinta hamarabb kiszárad. Ha egy pohár vizet isznak, sokáig csurgatják a vizet, feleslegesen mossák ki tízszer is a poharat. Vízpocsékolás... Körülményesen fogalmaznak, jelentéseik tele vannak ismétlésekkel. Rövidebb jelentés, kevesebb papír. És így tovább. Felkérem a kartársakat, ezeket a szempontokat tudatosítsák beosztottjaikkal. Ennyi az egész. Persze volna még mondanivalóm erről a kérdésről, de az idővel is takarékoskodni kell.

Amikor az osztályvezetők kivonultak a dolgozószobából, Szepezdi csengetett a titkárnőjéért.

– Mondja csak, Ilonka, mikor alakult meg az intézet?

– Ezerkilencszázötvenhárom március huszadikán.

– Nem jó.

– De pontosan emlékszem. Ötvennyolcban volt az ötéves jubileum.

– Nem arra mondtam... Ugyanis szeretnék valami jubileumot csinálni. De hét év, az nem jubileum.

– Az intézet jogelődje pont tizenöt évvel ezelőtt alakult.

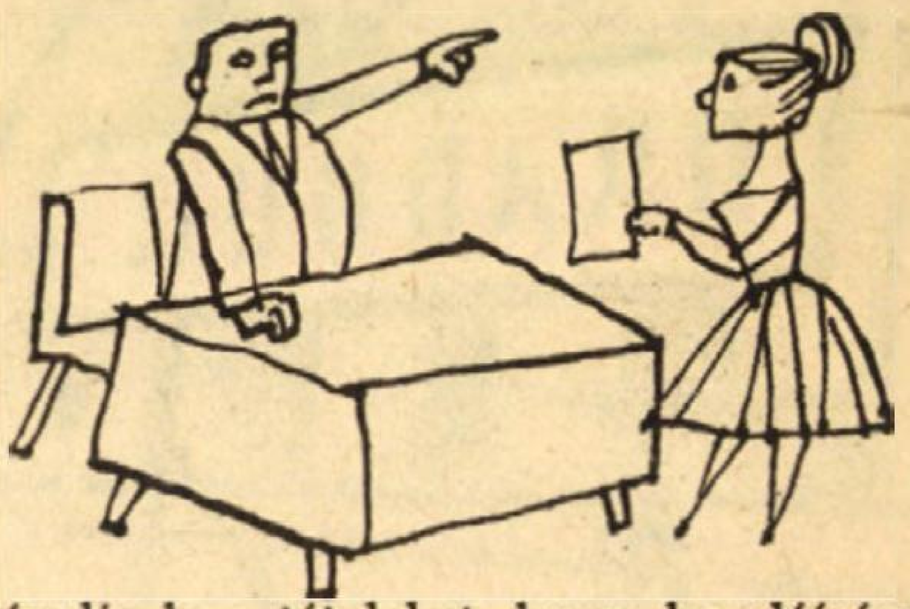
– Remek! Akkor csináltasson Zólyomival egy kis beszédet, amelyben ki kell neki domborítani, hogy mi a tizenöt évvel ezelőtt alakult intézet nyomdokain haladunk. Érti, hogy mire gondolok?

– Értem... A bankettre... Mikor legyen?

– Talán a jövő szombaton. Igen, az jó lesz. Készítse el a meghívandók névsorát.

Az ünnepi vacsora két beszéddel kezdődött. Szepezdi méltatta önmaga munkásságát, azután a butéliás borokra esett pillantása és gyorsan rátért a jubileumra. A beszédet ételek és italok követték. A feketekávé után Szepezdi nagyon jókedvű lett és rövid italokat rendelt. Hosszasan rendelte a rövideket és a bankett költsége egyre nőtt. Hajnaltájban a számlát kérte és lebélyegeztette, hogy hétfőn felvehesse a pénzt. A vendégek távozása előtt a pincér jelentőségteljesen köhintett és Szepezdi elé állt. Várta a borravalót. A főosztályvezetőben nyomban felébredt közismert takarékossági ösztöne, hiszen a borravalót már nem az állam zsebéből, hanem a sajátjából kellett volna fizetnie. Ezért csak bólintott és gyorsan a távozó vendégek után sietett.

Hétfőn átadta titkárnőjének az éjszakai bankett számláját. Utasította, hogy

gépelje le a tételeket, hozza be aláírásra, azután gemkapcsozza hozzá a számlát.

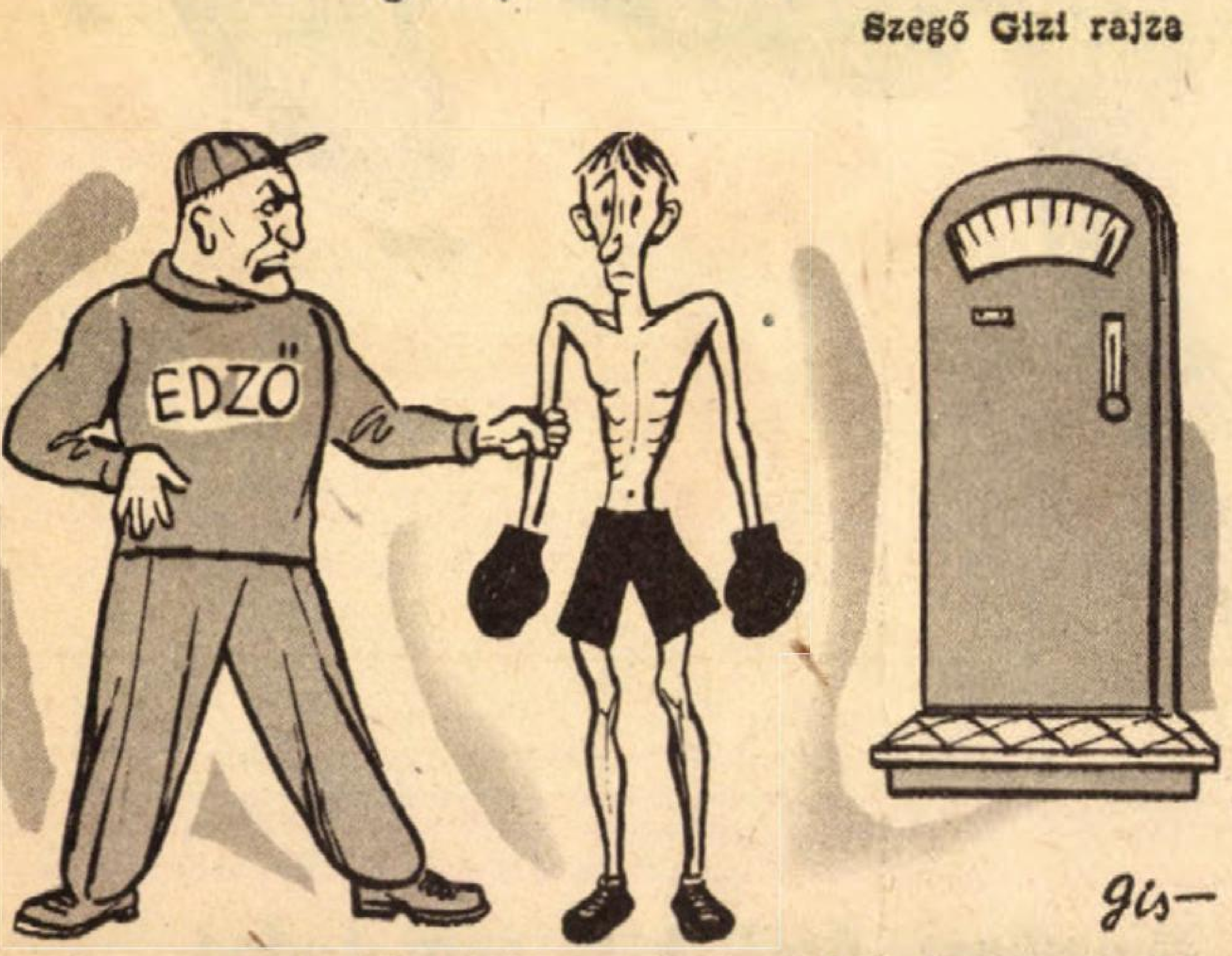
Ilonka percek múlva egy ív papírral jelent meg. A főosztályvezető dühösen rákiáltott a titkárnőre:

– Hallatlan dolog! Egész ív papírt pazarol egy ilyen kis kimutatásra. Hányszor mondtam már, hogy takarékoskodni kell a papírral! Elég a negyedrésze is. Gépelje le újra!

Palásti László

Légsúlyú ökölvívó

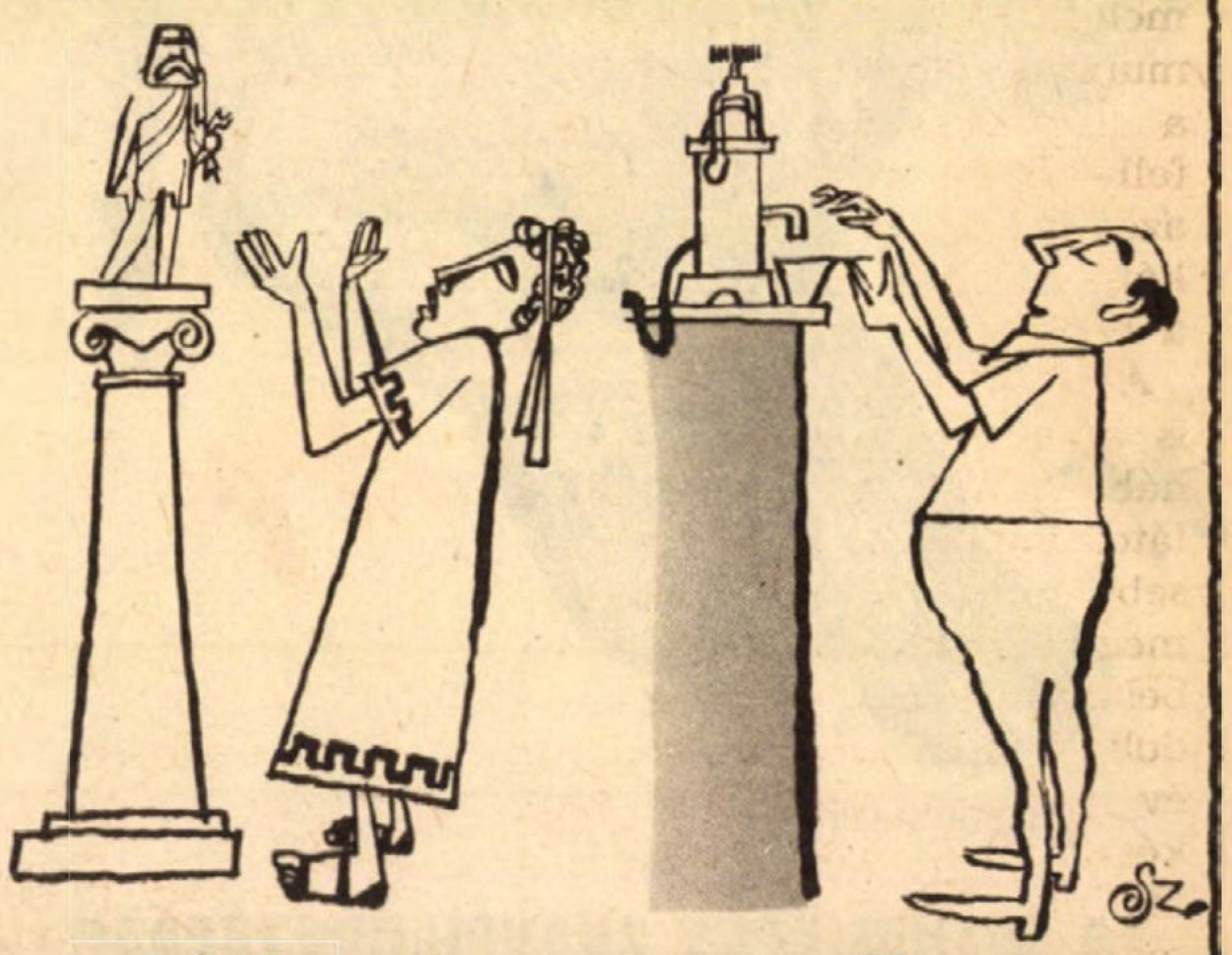
Szegő Gizi rajza

– Rémes, mennyit felszedtél! Szombatig öt kilót kell leadnod!

Házi istenek

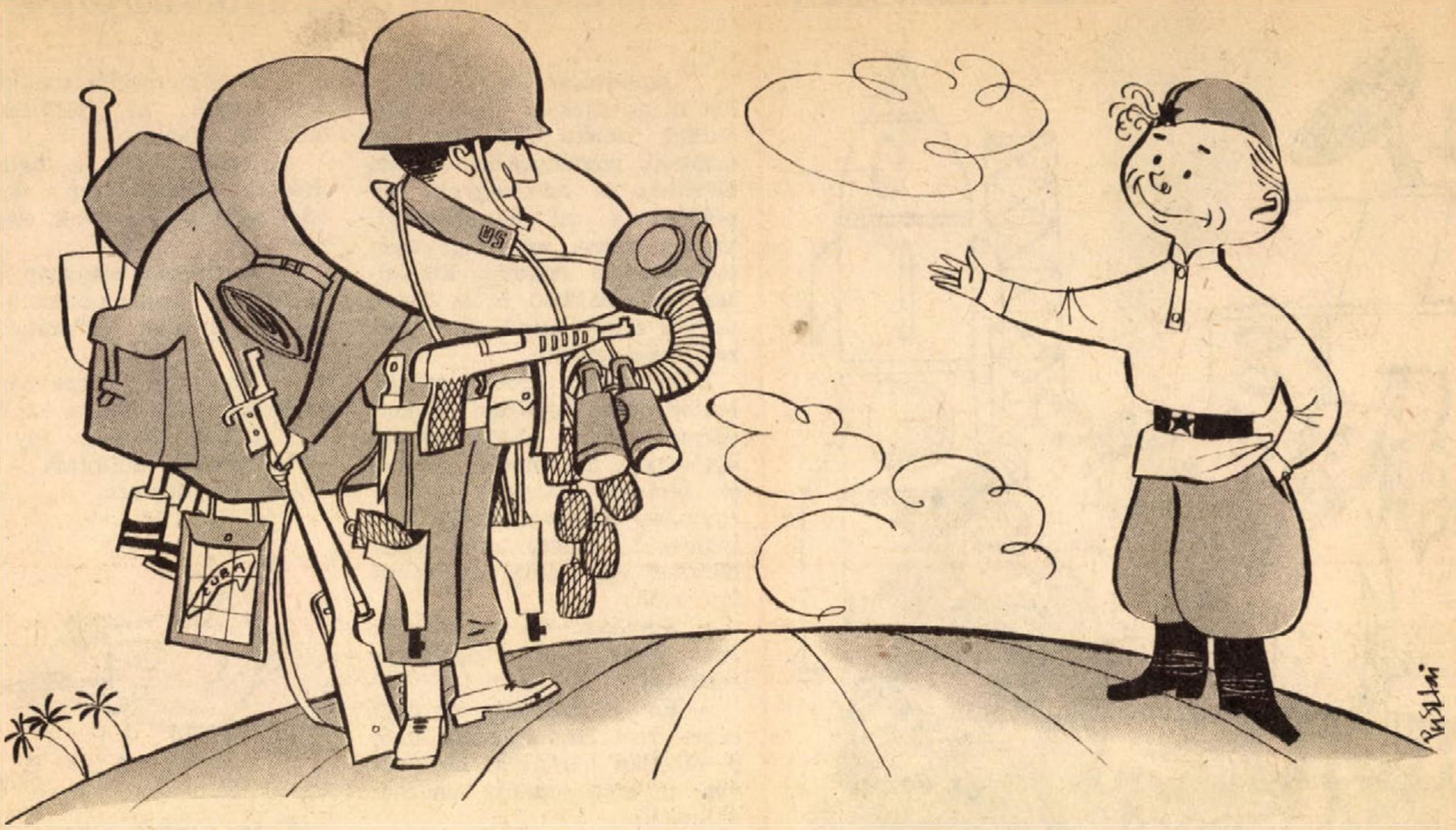
Szűr-Szabó József rajza

Egykor Ma

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Hol voltál, Joe?
– Tudod, Iván, van egy kis támaszpontunk Kubában, ott horgásztunk a hét végén.

TAPINTATOS filmbemutató

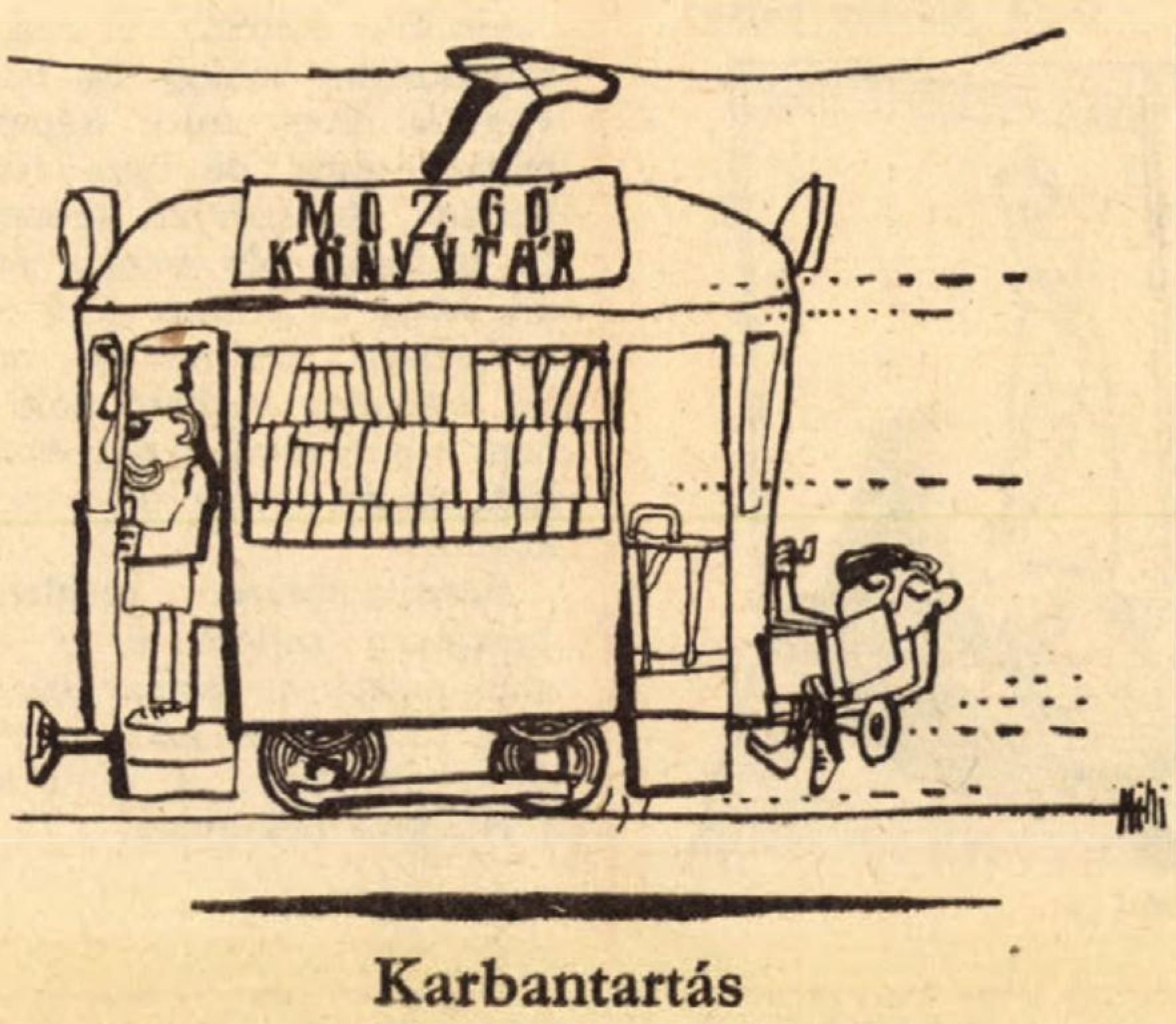
Wernher von Braun úr három dologról nevezetes:

1. A második világháború alatt ő volt a V. 1. és V. 2. a két német rakétafegyver atyja.
2. Jelenleg ő vezeti az amerikai űrrakéta-kísérleteket.
3. Az amerikai Columbia filmgyár filmet készített Braun életéről: „A csillagokat vettem célba” címmel. A filmet be akarták mutatni Antwerpenben is a Rex-filmszínházban, a felbőszült belga közönség azonban letépte a film plakátjait, s megakadályozta a bemutatót.

A Rex-filmszínház ugyanis arról nevezetes, hogy a háború alatt egy V. 2.-találatot kapott és nem kevesebb mint 700 ember halt meg a támadás következtében. Nyilván kevesen gondoltak arra, hogy tizenöt év múlva a gyilkos rakéta készítőjének hősi életéről akarnak majd filmet bemutatni az újjáépített moziban.

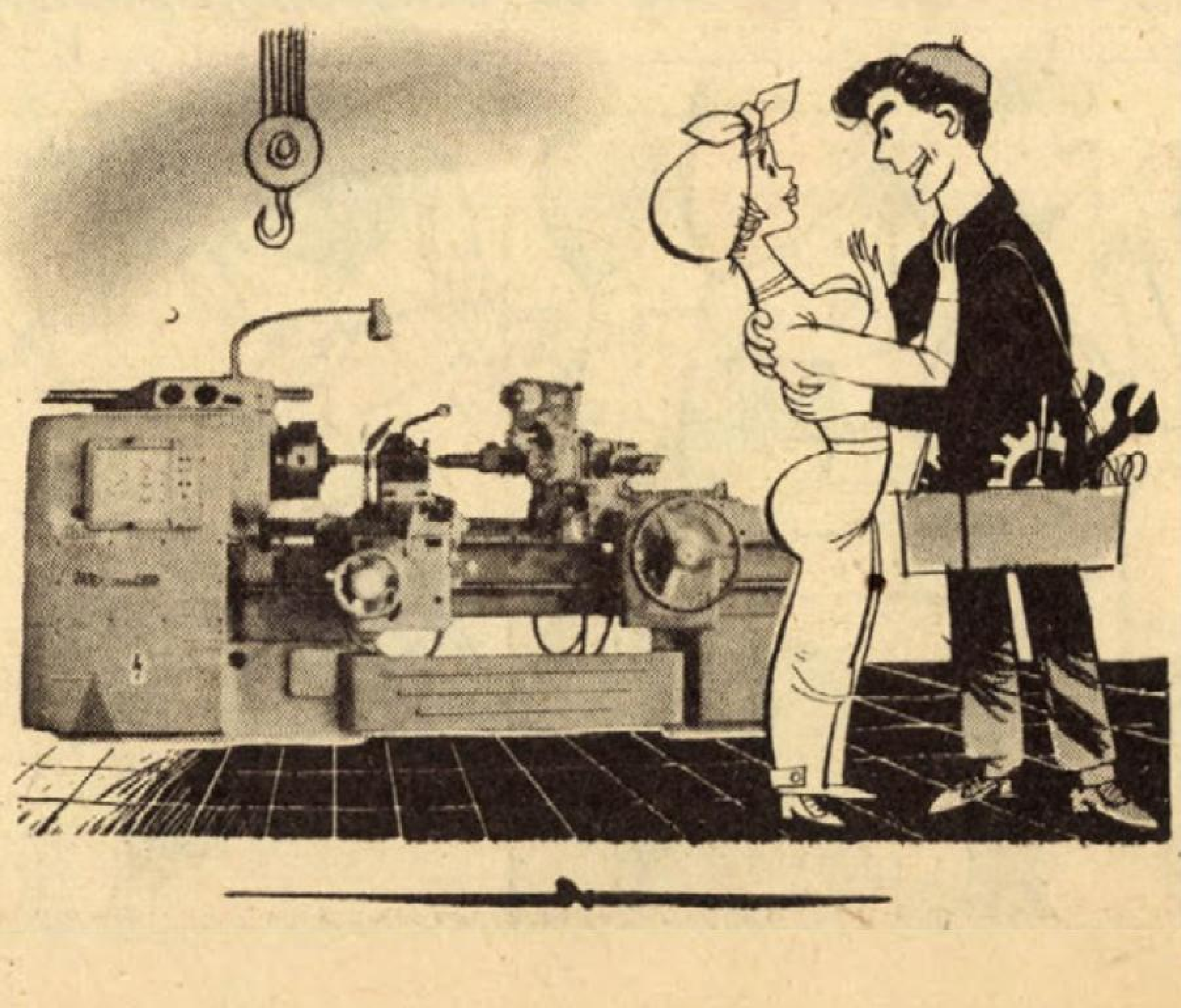
Potya-kultúra

Hegedűs István rajza

Karbantartás

Mészáros András rajza

HALLOTTUNK EGY JÓ VICCET!

Egy mexikói kocsmában két mexikói beszélget. Azt mondja az egyik:

– Nézz csak oda! Látod ott azt az embert?

– Melyiket?

– Azt, amelyiken a nagy sombrero van.

– Itt mindenkin van sombrero . . .

– Hát azt, amelyiken az a piroskockás ing van.

– Itt mindenkin piroskockás ing van.

— Bőr öv van rajta.

– Itt mindenkin bőr öv van.

– Rojtos nadrág van rajta.

– Itt mindenkin rojtos nadrág van.

– Várj csak! – mondja türelmetlenül a mexikói. Előveszi pisztolyát és lead egy sorozatot. Mindenki az asztal alá esik, kivéve egy embert. A lövöldöző most elteszi a pisztolyát és nyugodtan mondja:

– Látod, arról beszélek.

– Mi van vele?

– Hogy én azt az embert hogy utálom! . . .

Az állatbarát

Balázs-Piri Balázs rajza

– Nem engedem fellőni!

Hűtőgépkocsit gyárt az Ikarusz

Gerő Sándor rajza

Minőségi próba : : :

SEMMIN SEM CSODÁLKOZOM

Alaptermészetem a hűség. Ezt bizonyítják az összes nők, akiket valaha imádtam. De nemcsak személyekhez, hanem elvekhez is hű vagyok, így például a *nil admirari*-hoz, vagyis elvem az, hogy nem csodálkozom semmin. Ezt minap egy cikkben le is írtam, nem is sejtve, minő vihart idézek árva fejemre.

Nem sokkal cikkem megjelenése után betértem szokott eszpresszómba, ahová mindig ugyanazok az emberek járnak és látásból mindenki ismeri egymást. Alighogy leültem, a szomszéd asztaltól odabicegett hozzám egy sánta ember és így szólt:

– Bocsánat, ön az, aki azt írta, hogy nem csodálkozik semmin?

– Én – mondtam és csak azért nem csodálkoztam ezen a váratlan kérdésen, mert elvem az, hogy semmin sem csodálkozom.

– Úgy – mondta az illető –, úgy. Ön nem csodálkozik semmin. Talán még azon sem, hogy a Szovjetunióban kilőttek egy űrhajót, benne két kutyát és ismét visszahozták őket elevenen a földre. Ha szabad kérnem, ön ezen sem csodálkozik?

— Én, kérem, el vagyok ragadtatva, boldog és büszke vagyok, hogy mire képes az emberi elme, de nem csodálkozom. A szovjet tudomány és technika oly magas fokon áll, hogy ez a nagyszerű és az emberiség történetében páratlan esemény várható volt. Ebben nincs semmi természetfölötti és én igenis nem csodálkozom.

Beszélgetésünk meglehetős hangosan zajlott le és most már mások is beleavatkoztak.

– Eszerint ön azon sem csodálkozott, hogy a múlt télen a Niagara befagyott?

– A hőmérséklet rendkívüli lehűlésének ez természetes következménye.

– Hogy akadt a balatoni üdülők között olyan, aki az idei nyárral meg volt elégedve?

– A pihenés magában véve is üdülés, mégha odakünn dühöng is a vihar – feleltem én bölcsen.

– Hogy az Északi-sarkon csak négy fok hideg van?

– Ott a hideget, úgy látszik, sarokba állították – feleltem én viccesen.

És így tovább, még jó ideig záporoztak felém a kérdések, de én nem hagytam magam. Minden kérdésre megadtam a választ és nem azért mondom, mert rólam van szó, valósággal lehengereltem ellenfeleimet és emelt fővel távoztam az eszpresszóból.

Félhat volt, mire hazaértem. Alighogy becsuktam az ajtót, csengettek. Ez ki? Kinyitom az ajtót és ott áll Tunyogi, a szerelő, aki megígérte, hogy félhatra feljön hozzánk megcsinálni a fürdőszobában a vízcsapot. És most itt állt ő maga, Tunyogi, személyesen. Egy világ omlott össze bennem. A „nil admirari" elve megbukott. Ezentúl én igenis csodálkozom. Mást sem teszek, mint csodálkozom. Tunyogi minden kétséget kizáróan megérkezett. *Pedig megígérte.*

Balázs Sándor

Jucika és a munkafegyelem

Pusztai Pál rajza

Vigyorgás, mint program

A vigyorgás, mint az amerikai életforma egyik megnyilvánulása, már régen közismert, de most új hírt hallunk Amerikából. A vigyorgás politikai hitvallássá nőtt. A New Yorker című folyóirat például ezt írja:

„Politikusaink, de különösen az elnökjelöltek, azért vigyorognak, mert úgy vélik, hogy a nép kizárólag a vigyorgó államférfiakban bízik... Még Eisenhower is rögtön vigyorogni kezd, ha fényképezőgépet lát. Sőt, már akkor is vigyorog, ha nincs is fotoriporter jelen.”

És még azt mondják a rossz nyelvek, hogy az amerikai elnökválasztást a pénz dönti el. Szó sincs róla. Az lesz az elnök, aki jobban tud vigyorogni. És ez nem is lehet könnyű feladat. Ha még a leköszönő elnök is vigyorog, mekkorákat kellhet vigyorognia azoknak, akik most lépnek fel az elnökválasztáson. Ismervén a fejlett amerikai technikát, biztosra veszem, hogy külön e célra konstruált gépek mérik le egy-egy elnökjelölti mosoly szélességét, a kilátszó fogak számát és a szem körüli ráncok mélységét. Már látjuk a plakátokat és transzparenseket szerte Amerikában:

„Szavazzon Nixonra, aki 24 óráig tud egyfolytában vigyorogni, miközben mind a 32 foga látszik!”

Szegény Nixon! Képzeljük, milyen borzalmas lehet a sorsa. Ha a másik elnökjelölt előretör, vigyorog. Ha esnek a papírok a tőzsdén, vigyorog. Ha bedöglik egy amerikai rakéta, vagy új Mobutut kell kinevezni, vigyorog. Még szerencse, hogy este, amikor egyedül marad négy fal között, zokogva borulhat az asztalra. Ilyenkor végre kipihenheti magát.

G. B.

ŐSZI ERDŐN

ŐZIKE

— Nem ismeri a saját természetrajzát?
Hé, őzike hogy mászhat a fára?
— Sokat gyakoroltam, szeretem a tornát.
Elvem, kérem: ép testben ép pára.

PÓK

Hölgyem két fa között
belegabalyodván egy pókhálóba
akkorát sikoltott
hogy egy légynek is dicsére vált volna.

MÉRGESKÍGYÓ

Méghogy nem élnek Budán mérgeskígyók!
Véletlenül ráléptem egy sikló farkára:
— Pardon — mondtam, ám hogy ránéztem, láttam,
határozottan mérges volt.

Dunai Ferenc

Hátha valaki nem ismeri...

Kovács azt mondja barátjának:
– Látod, legjobb, ha az ember becsületes.
– Hogyan jutott ez az eszedbe?
– A múlt héten találtam egy kutyát. El akartam adni, de egy vasat sem adtak érte. Erre visszavittem a tulajdonosához, akitől ötven forint jutalmat kaptam.

*

Balog mondja: – Rémes, kérlek, azt álmodtam az éjjel, hogy norvég vagyok!
– No és az olyan rémes? – kérdik tőle többen.
– Hogyne. Egy szót se tudok norvégül.

Itt az ősz...

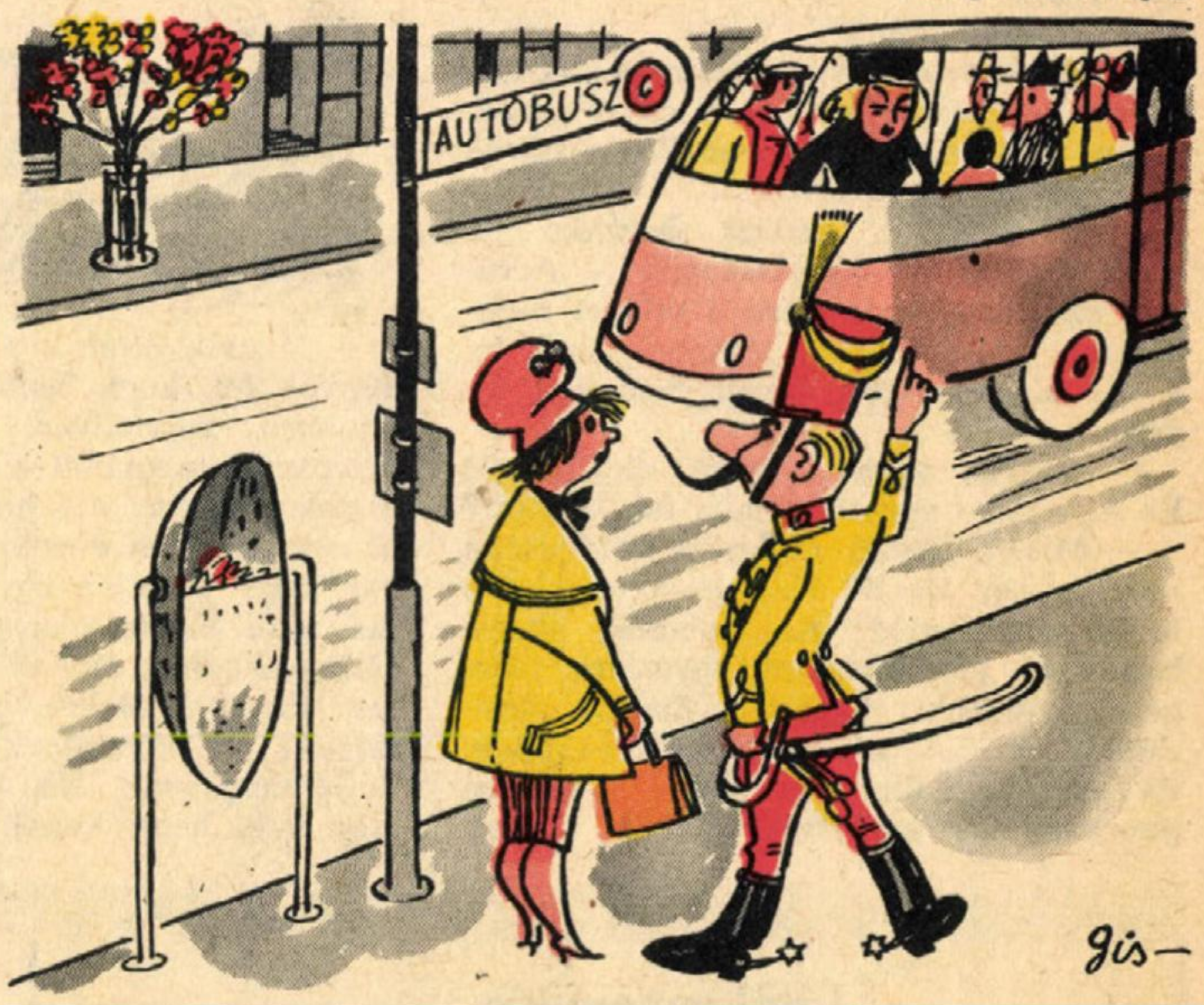
Réber László rajza

Nem jó egyedül

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Tízfilléresekkel fizettem az autóbuszon! Ha látta volna, hogy milyen boldog volt a kalauznő!

Ki hitte volna valaha?

Szür-Szabó József rajza

GARFUNKEL ÉS A SZÍVJÓSÁG

Már-már sikerült észrevétlenül elsuhannom Garfunkel asztala mellett, amikor észrevettem, hogy a szemközti tükörből rosszalló tekintettel figyeli manőverezésemet. A következő pillanatban már foglya voltam. Hirtelen felpattant és karjaiba zárva, forró csókot nyomott a fejem búbjára.

– Mit csókolózol? – kérdeztem gyanakodva. – Elutazol vagy talán öngyilkosságra készülsz? Figyelmeztetlek, hogy sem útiköltségre, sem koszorúmegváltásra nem adok egy vasat sem. Ma rossz napom van.

– Szeretlek, édes felebarátom ... – folytatta Garfunkel a marháskodást és újból megpróbált átölelni, de én idejében mellbe vágtam.

– Hagyj békén és ne nyálazd össze a frizurámat! Mindenki idenéz. Be vagy rúgva?

– Ne add a cinikust – szólt Garfunkel könnyes szemekkel. – Tudom, hogy tele vagy szívjósággal... Keresztül látok rajtad, mint ezen az üvegen.

Felemelte rumos poharát, átnézett rajta, majd látva, hogy a pohár fenekén még csillog egy csepp rum, azt a szájába csepegtette, és táguló orrcimpákkal nézett rám:

– Meghallgatnál?

– Mi van veled? – csattantam fel dühösen. – Először a fejemet csókolgatod, aztán azt kérded, meghallgatnálak-e? Nem szégyelled magad?

– Félreértettél, kedves barátom – szólt rezzenetlen nyájassággal. – Arról van szó, hogy szeretném a világot megváltani. Egyelőre megelégszem azzal, ha a mi kis városunk lakóit boldoggá teszem...

– Nagyon szerény vagy, Garfunkel! És ez nekem egy tízesembe fog kerülni?

– Miért? Neked Budapest boldogsága nem ér egy tízest? De furcsa vagy! De halld elméletemet! Az emberek, általában véve, panaszkodnak egymásra. „Engem mindenki bánt... Engem mindenki fúr..." ezt hallod úton-útfélen. És ezt is hallod gyakorta: „Milyen gonoszak az emberek!" Csak persze, az nem gonosz, aki ezt mondja neked. Meg annak a felesége, meg a sógora, meg a gyerekei, meg a papája, és így tovább. Tehát vagy mindenki gonosz Pesten, vagy senki sem. Figyeled a gondolatmenetemet?

– Hogyne! Ötkor kelts fel, mert mozijegyem van.

– Tehát! Szerintem, mint mindig, középen van az igazság, vagyis: az emberek jók is, gonoszak is. Illetve, látszólag gonoszak, lelkük mélyén jók. De most te azt fogod kérdezni: miért titkolják az emberek a jóságukat? Erre is válaszolok. Az emberek félnek kiadni magukat. Védekezésből gonoszak! Ehhez mit szólsz, pupák! Ez a mélylélektani felfedezés nem ér neked egy tízest?

– Nem.

– Megvilágítom a tételt egy példával. Tegyük fel, hogy bemégy egy hivatalba, elintézni valamilyen ügyedet. Amikor belépsz és meglátod a tisztviselőt az íróasztala mögött, ezt gondolod: „Íme, itt ül egy lelketlen bürokrata, aki csak arra vár, hogy bejöjjön egy szerencsétlen pasas, akin hatalmát gyakorolhatja, akivel fölényeskedhet, akinek még a köszönését sem fogadja! Nahát, bennem emberedre találsz!" A hivatalnok viszont ezt gondolja magában: „Na, itt jön egy hisztériás alak, hogy kiszekírozza a lelkemet, mert ugyebár, én azért vagyok itt, hogy tűrjem mindenkinek a szeszélyét és lábakapcája legyek a mélyen tisztelt ügyfeleknek! Nahát, ebből nem esztek!" Ezek után te morogsz valamit, ő visszakaffan és kölcsönös ordítozás után azzal váltok el, hogy a másiknál gonoszabb, aljasabb embert még nem szült a föld.

Megpróbáltam tiltakozni az egyoldalú beállítás ellen, de Garfunkelben már elszabadult a szenvedély és lelkesen rikácsolt tovább:

– Ez így volt eddig. De jött Garfunkel és így szólt: ne tovább! A megoldás roppant egyszerű, hiszen tulajdonképpen mindenki boldogan lenne jó, mert terhére van a gonoszság. De fél elkezdeni. Mi a teendő? Hallottál már Kolumbusz tojásáról?

– Hogyne! Tegnap vettem kettő hetvenért...

– Ne marháskodj, most jövök a poénhez! Egyszerűen ki kell tűzni az időpontot, amelytől kezdve nyíltan, bátran és emelt fővel jó lesz mindenki. Én pénteken reggel kilenc órára gondoltam. Neked megfelel?

– Tökéletesen. Éppen ráérek.

– Akkor, én úgy gondoltam, hogy beteszek egy hirdetést a Magyar Nemzetbe, a következő szöveggel: „Emberek! Ne játsszuk meg a gonoszat! Le az álarccal! Pénteken reggel kilenc órától kezdve legyünk jók. Garfunkel, könyvelő és próféta." Azt hiszem, ez teljesen elegendő. A hirdetés költségeit magamra vállalom, elegendő, hogyha egy tízessel hozzájárulsz...

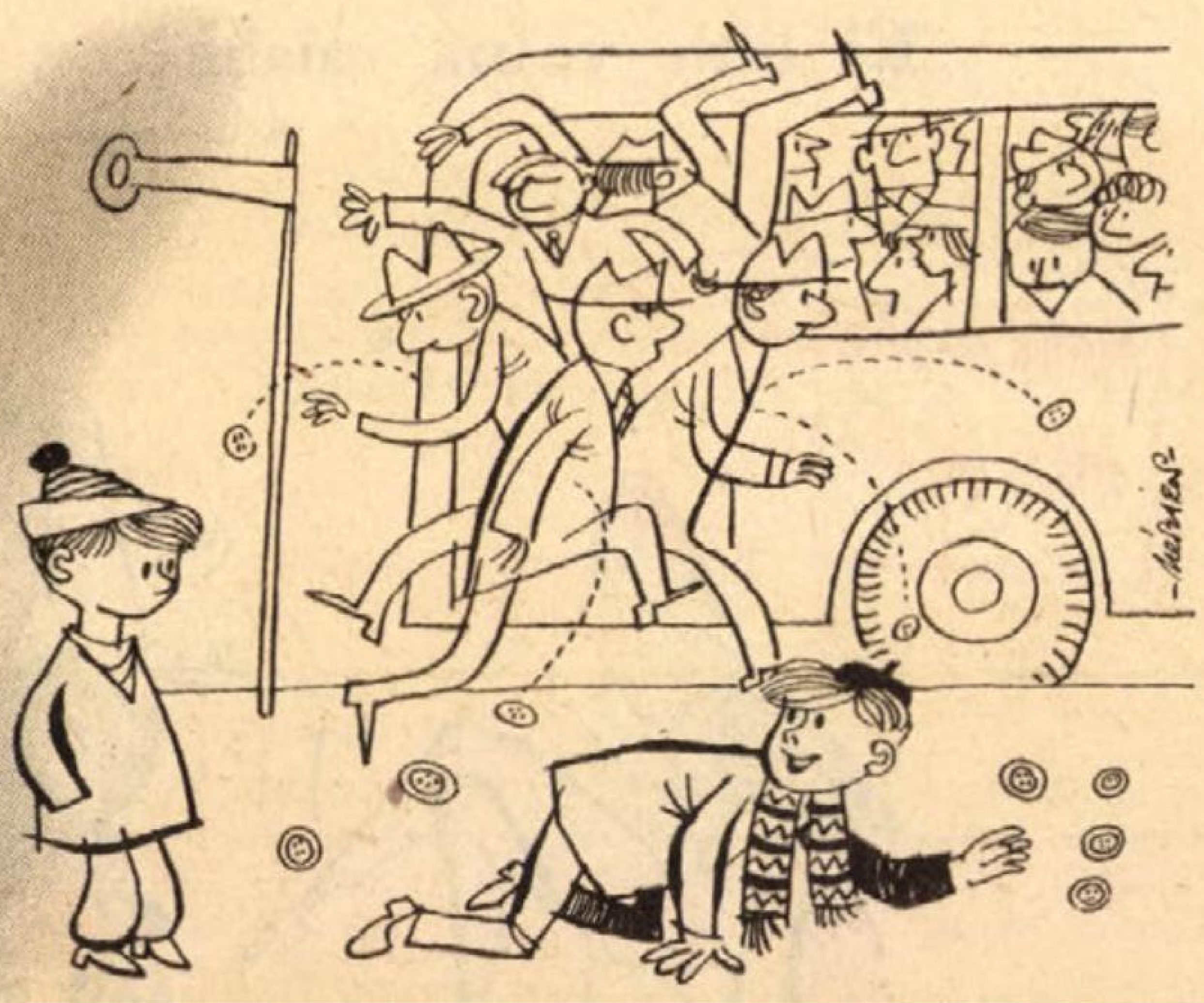
– Nem! – kiáltottam, miközben könnyek gyűltek szemembe. – Ezt ne kívánd tőlem. Jól tudom, hogy te a tízest nem a hirdetésre költenéd, hanem hozatnál két kupica rumot, amivel csak ártanál gyenge szervezetednek. És ezt az én jó szívem nem tudná elviselni, mert én szeretlek, kedves, jó, felebarátom!

Forrón megcsókoltam Garfunkel fejebúbját és meghatottan eltávoztam a kávéházból.

Gádor Béla

Játékosnevelés

Mészáros András rajza

– Hát te mit csinálsz itt?
– Felújítom a gombfocicsapatomat...

Több kórházban megnyílt a „betegek iskolája"

Várnai György rajza

– Elnézést kérek, doktor úr, a múlt óráról azért hiányoztam, mert egészséges voltam!

Női dolgok

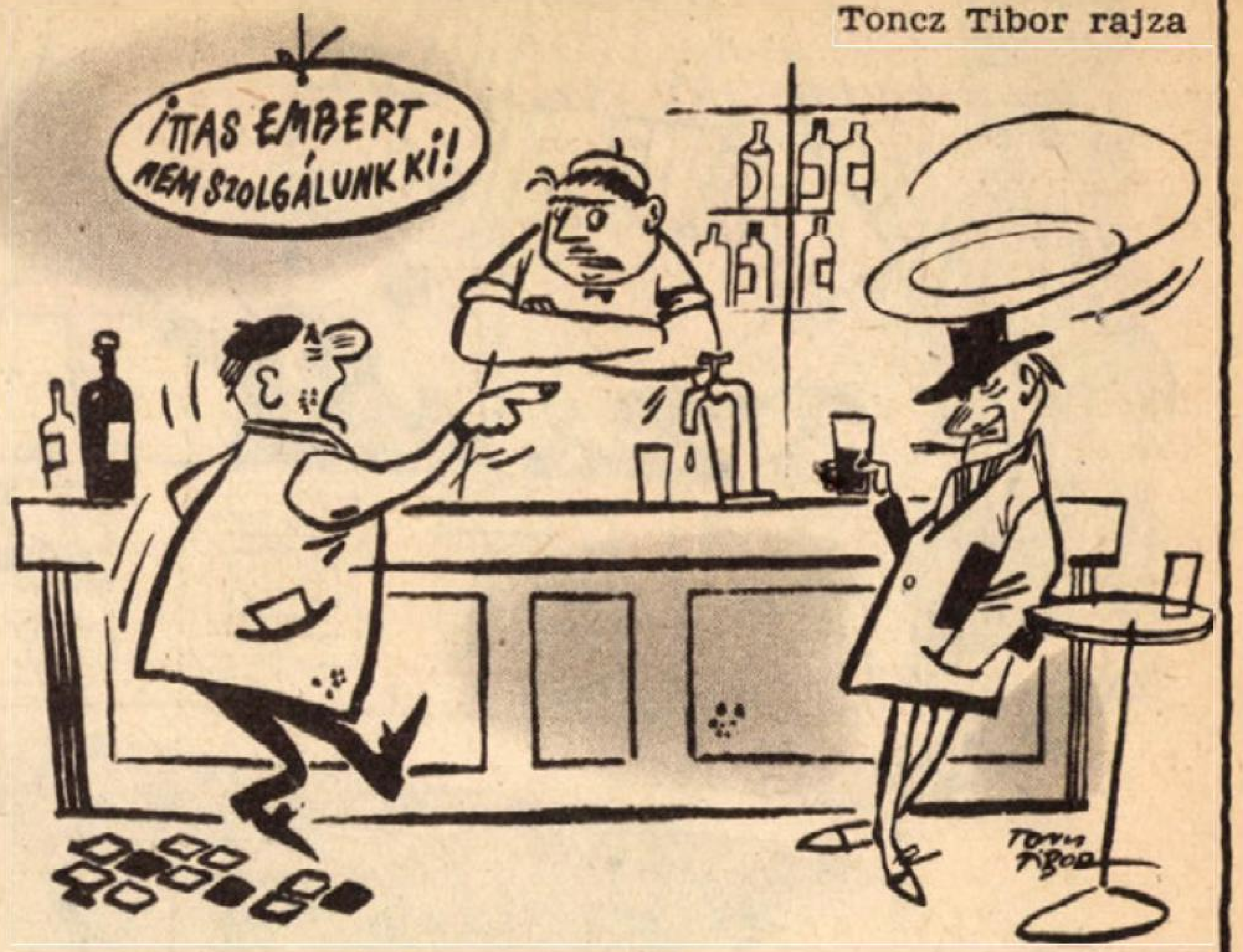
Vasvári Anna rajza

– Határozottan tudom, hogy negyvennyolcban esküdtünk! Akkor csináltattam a kék kiskosztümöt! . . .

A hűség jutalma

Toncz Tibor rajza

– Neki miért ad? Ő is részeg!
– Az igaz. De itt rúgott be!

A KVARTETT

A régi békeidők leghíresebb magyar vonósnégyes-együttese: a Waldbauer–Kerpely kvartett, az első világháborúban szétszóródott a különböző csatamezőkön. Ezerkilencszáztizenhatban, két évi frontszolgálat után érkezett haza tartalékos hadnagyi rangban Waldbauer Imre, a kvartett alapító elsőhegedűse, s legnagyobb örömére éppen itthon találta mind a három társát: a szabadságon levő Temesváry Jánost, Kornstein Egont és Kerpely Jenőt is, aki felmentést kapott és ismét a Zeneakadémián tanított.

A négy kvartett-társ – négy jóbarát – a viszontlátás örömeit vidám vacsorával ünnepelte meg az Erdélyi Borozóban. Muzsikáról, háborúról, frontélményekről, életről-halálról beszélgettek, aztán éjfél után felkerekedtek. Waldbauer Imre az Aradi utcában lakott, a Városliget felé – úgy döntöttek, hogy először őt kísérik haza.

Ahogy a csendes utcán bandukoltak, egy kis kávéház ablakából tarka plakát világított az éjszakában:

**ESTÉNKÉNT
NAGY MŰVÉSZ-KVARTETT
HANGVERSENY!**

– Ide beugrunk, fiúk, egy feketére! – indítványozta a vállalkozó szellemű Kerpely és a négy muzsikus már indult is, hogy meghallgassa a „konkurrenciát".

Az „ezüsttükrös" kávéház kopott falai között, rozoga pódiumon egy viharvert zongorista verte még viharvertebb hangszerét. Egyik számot a másik után darálta le, aztán abbahagyta. Kevés volt a vendég, azoknak elég volt ennyi is belőle. De Kerpely nem hagyta annyiban a dolgot. Magához intette a főpincért:

– Miért hirdetik, kérem, hogy itt „kvartett" hangversenyez? Hát ez kvartett?

A főpincér zavartan mentegetőzött:

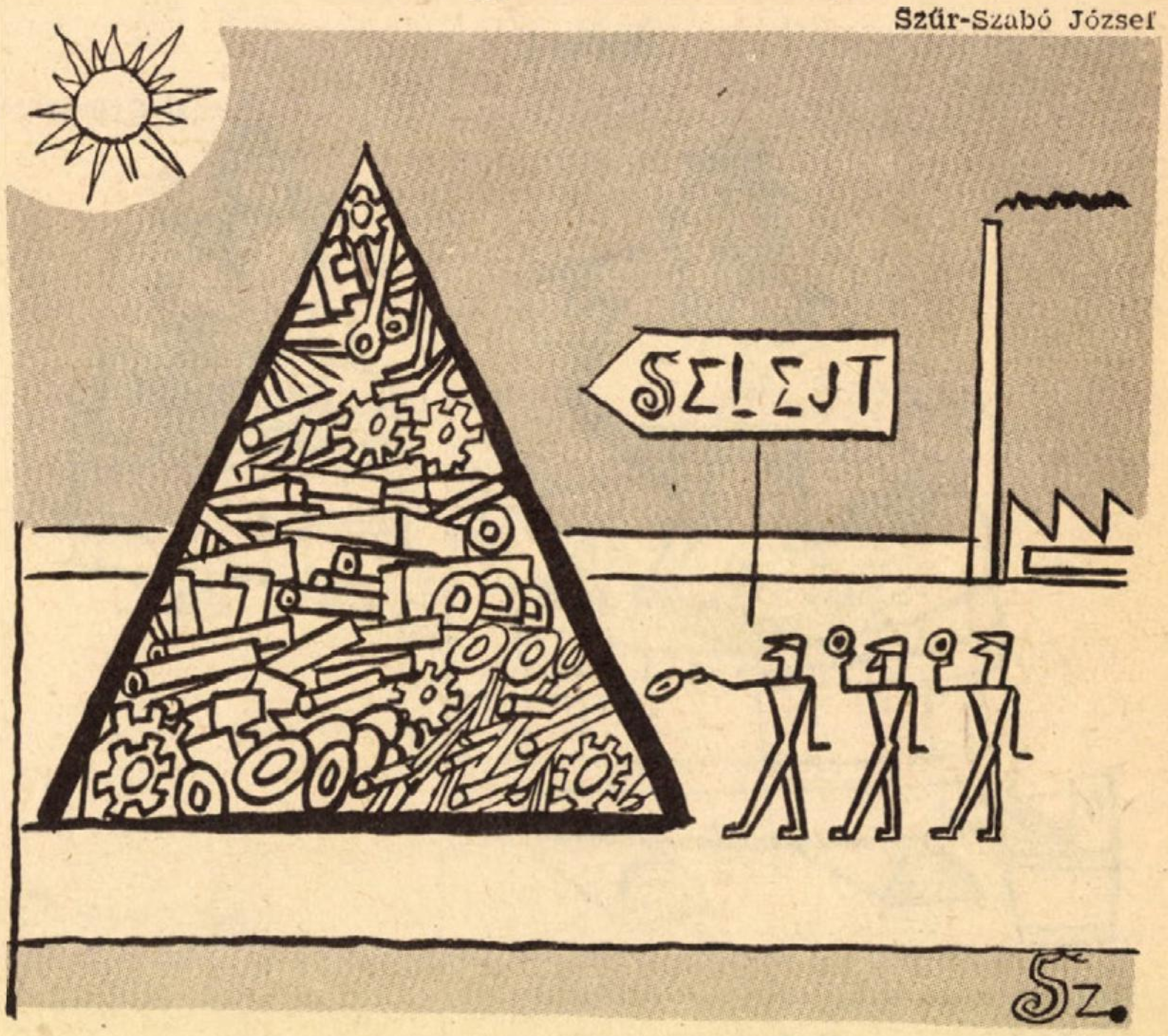
– Nem tehetünk róla, kérem . . . A másik jelenleg beteg . . .

Békés István anekdotáskönyvéből

A nagy temetkezőhely

Szűr-Szabó József rajza

Az ifjúság nevelése

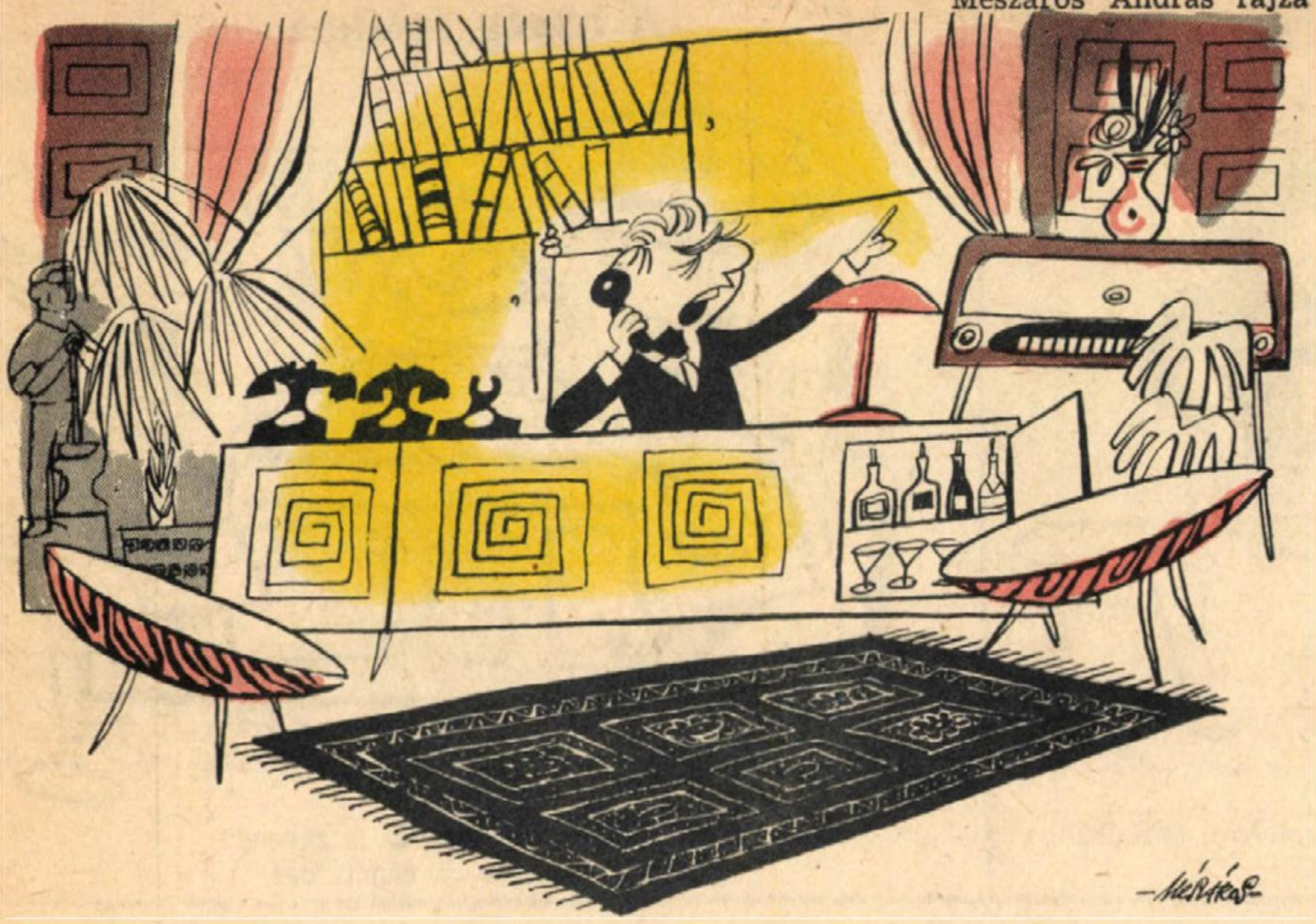
Pusztai Pál rajza

– Jobb, ha a gyerekek nem hallják, mit kiabálnak a felnőttek! . : :

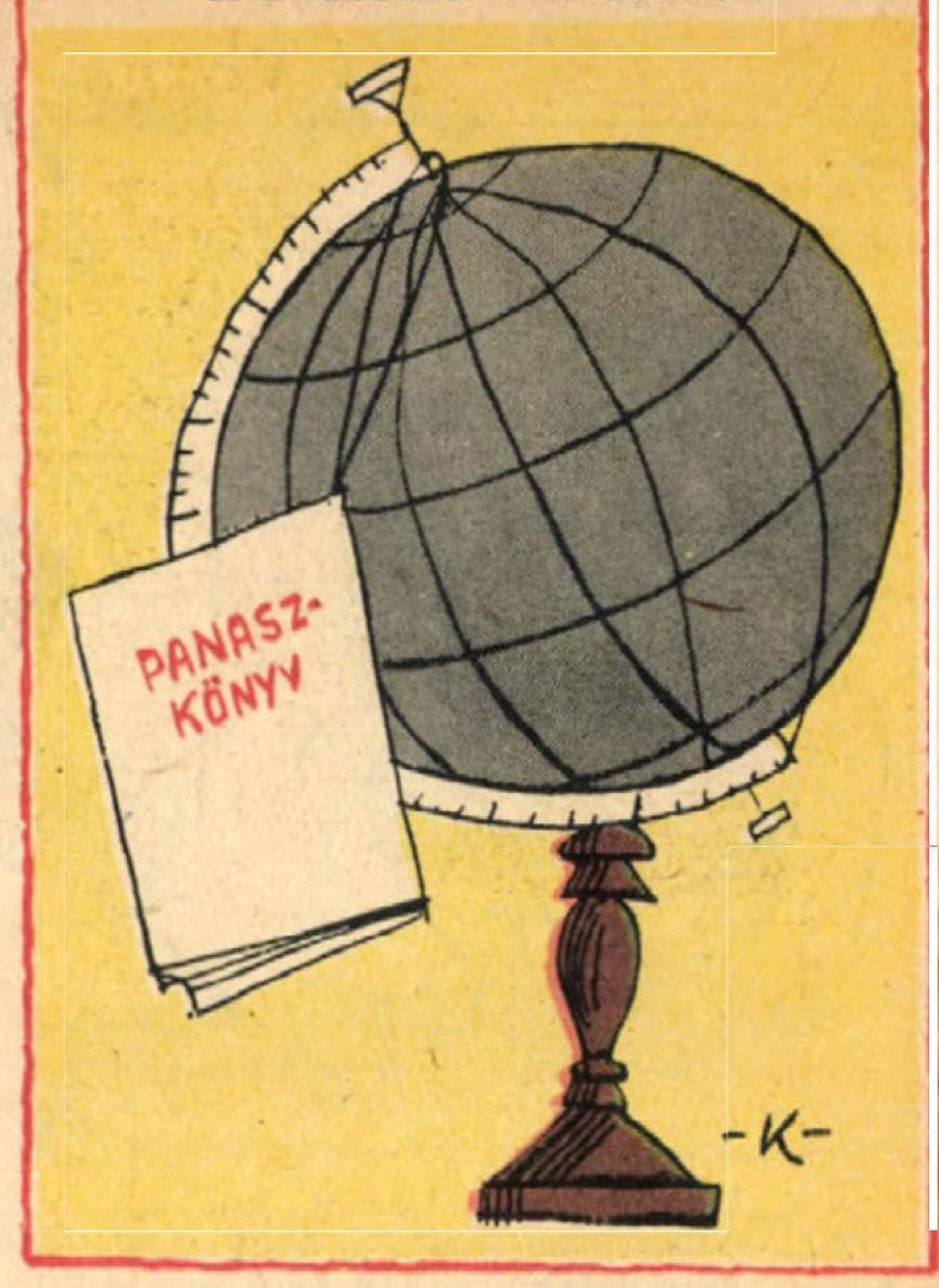
Spórolni kell

Mészáros András rajza

– Hallatlan! Már a harmadik porrongyot veszik ebben az évben!...

Be kéne vezetni...

Szüret

Várnai György rajza

Erkölcsös öreg úr

Táncra perdültek... no jó!
De mért ilyen zajongva?
Persze, mai fiatalok!
Itt morgok a sarokba'!

Az a szőke... hogy forog!
Libben, lángol a szoknya!
Szemlélem, bólogatok,
Rádülök a botomra.

Ragyog, rajong, csupa kedv,
Repül kacér hajfodra,
Kacag. Arcomon mosoly...
Nem, nem vagyok mogorva.

Csak viszolygok... túl modern,
Túl szilaj, túl goromba...!
Hol az erkölcs? Azt a lányt
Más viszi átkarolva.

Nádas József

Baleset

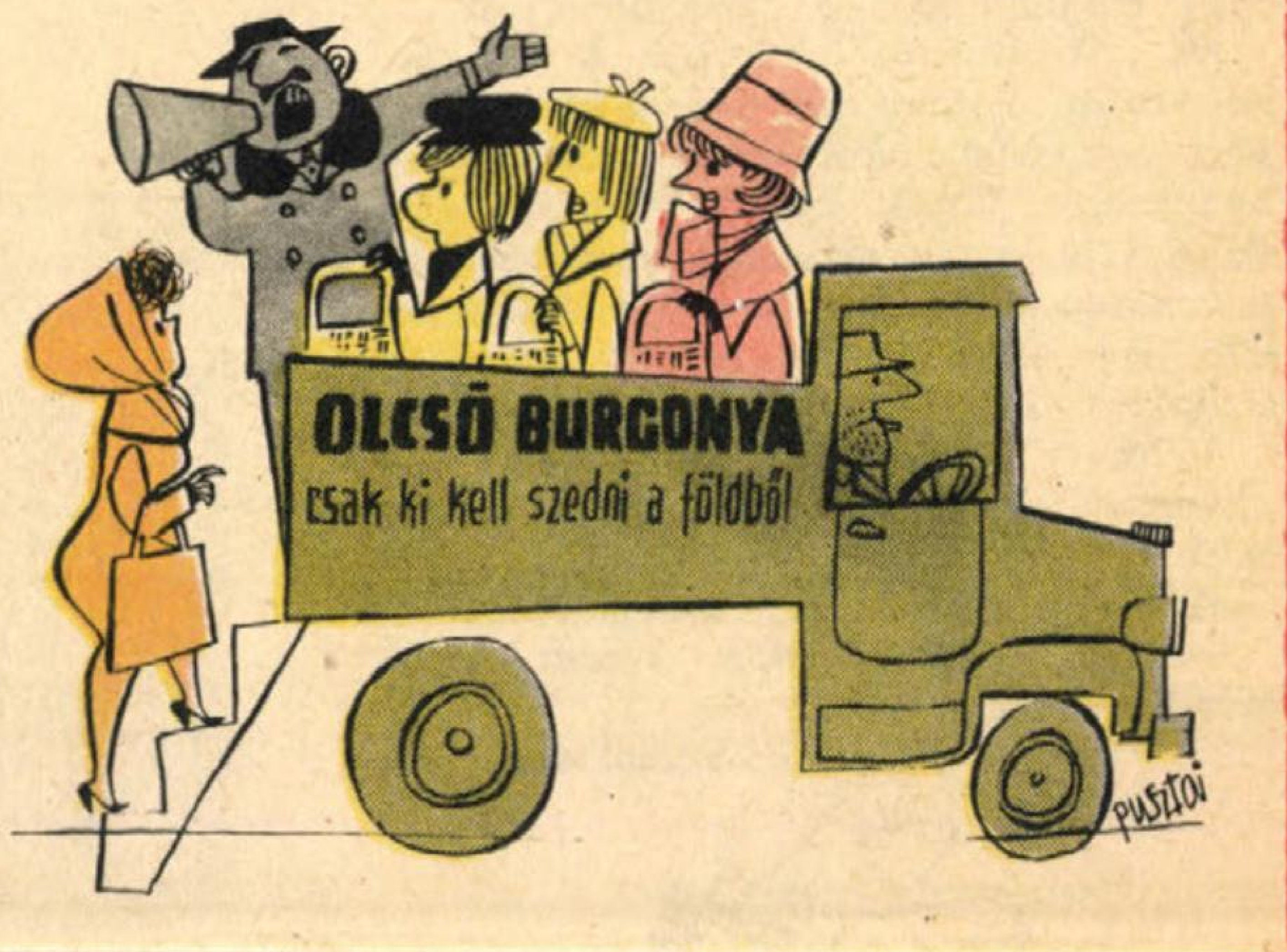
Szegő Gizi rajza

– Mi történt, fiam?
– Ráharaptam egy porcukorra...

Piacon

Pusztai Pál rajza

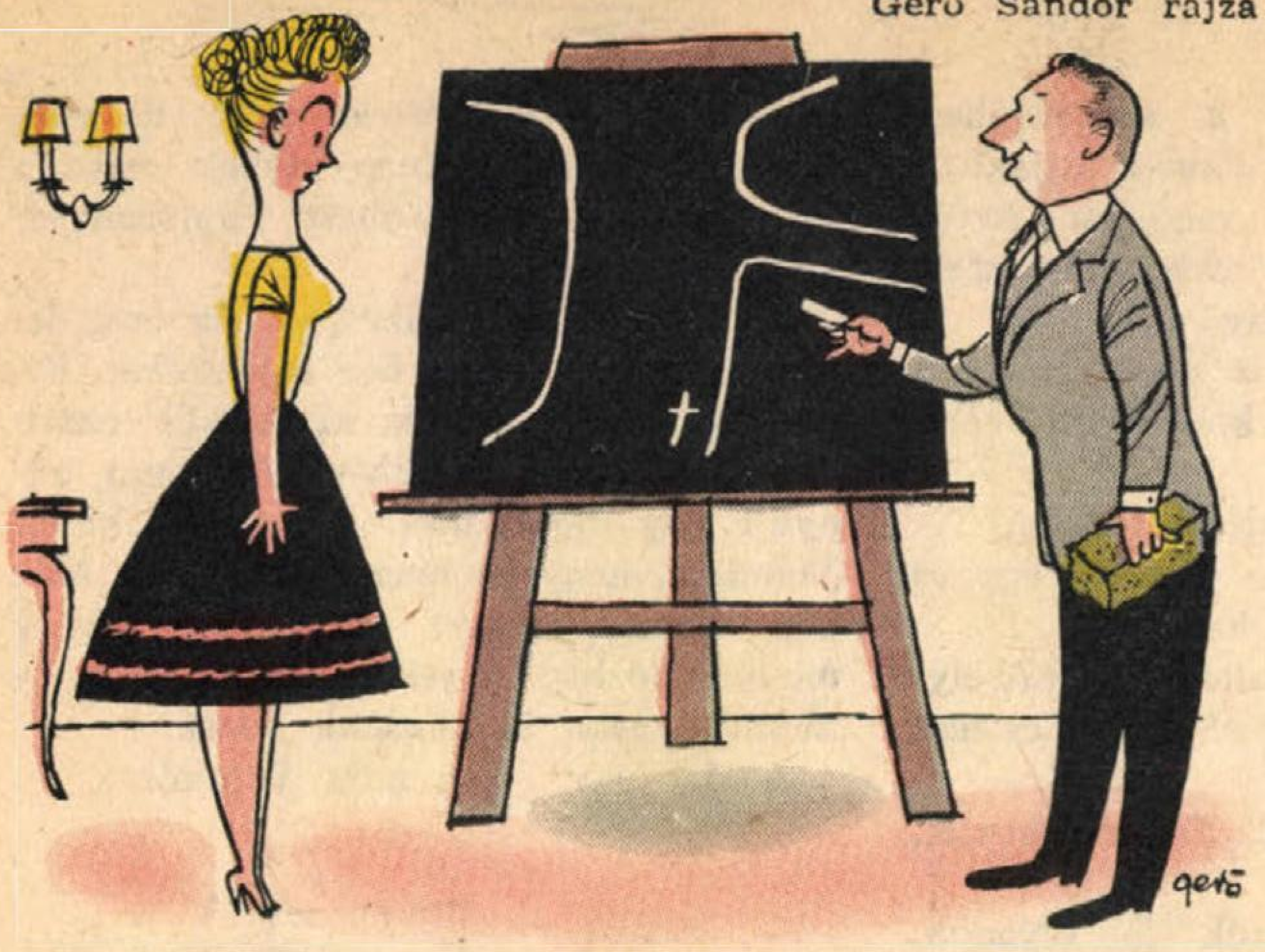

– Lehet beszállni, asszonytársak! Díjmentes szállítás oda és vissza!

VOLÁN ÉS VIDÉKE

Vizsga

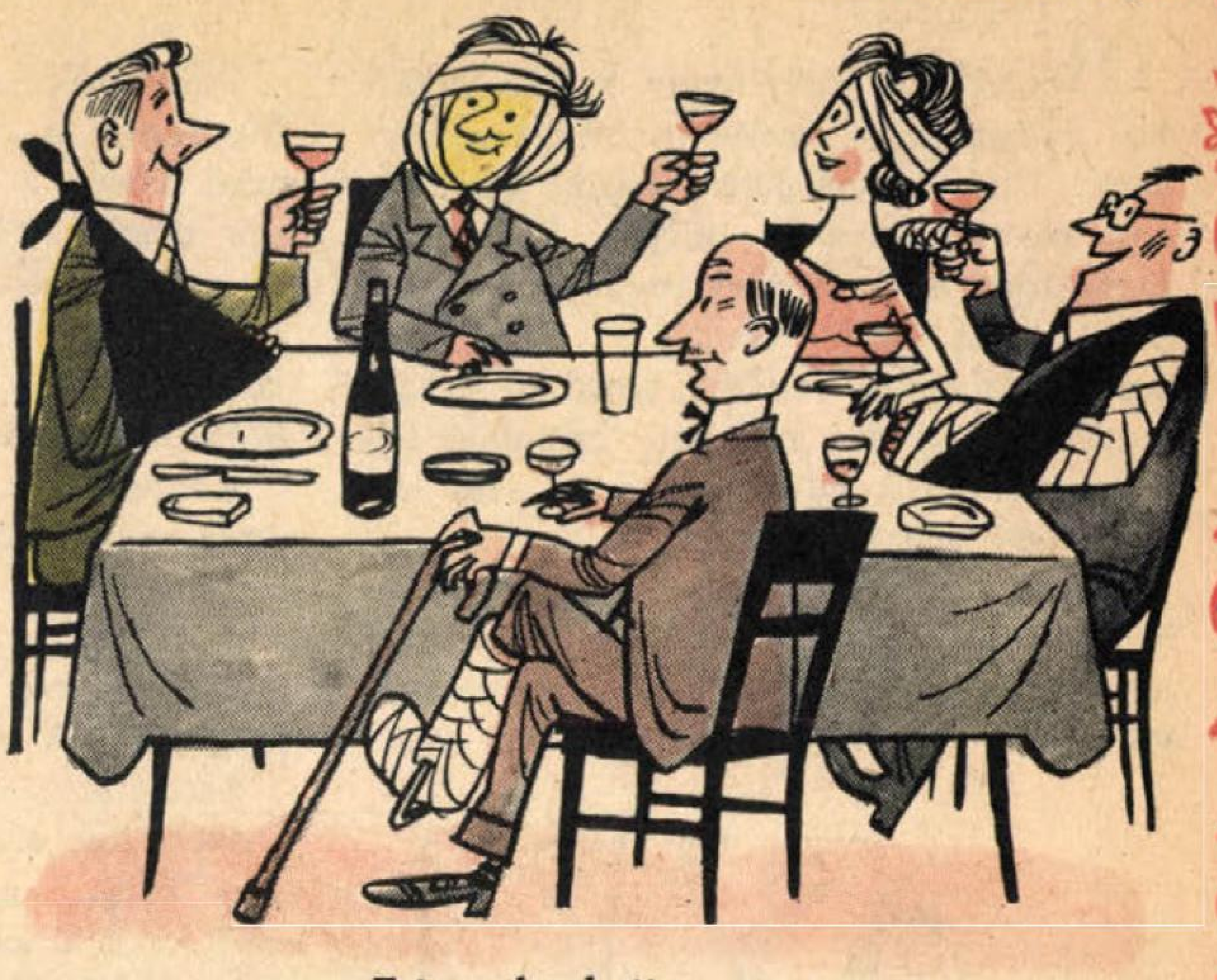
Gerő Sándor rajza

– Mondja meg, kérem, hol van a kötelező megállás?
– A fehérvári eszpresszónál!

Reggel volt a vizsga

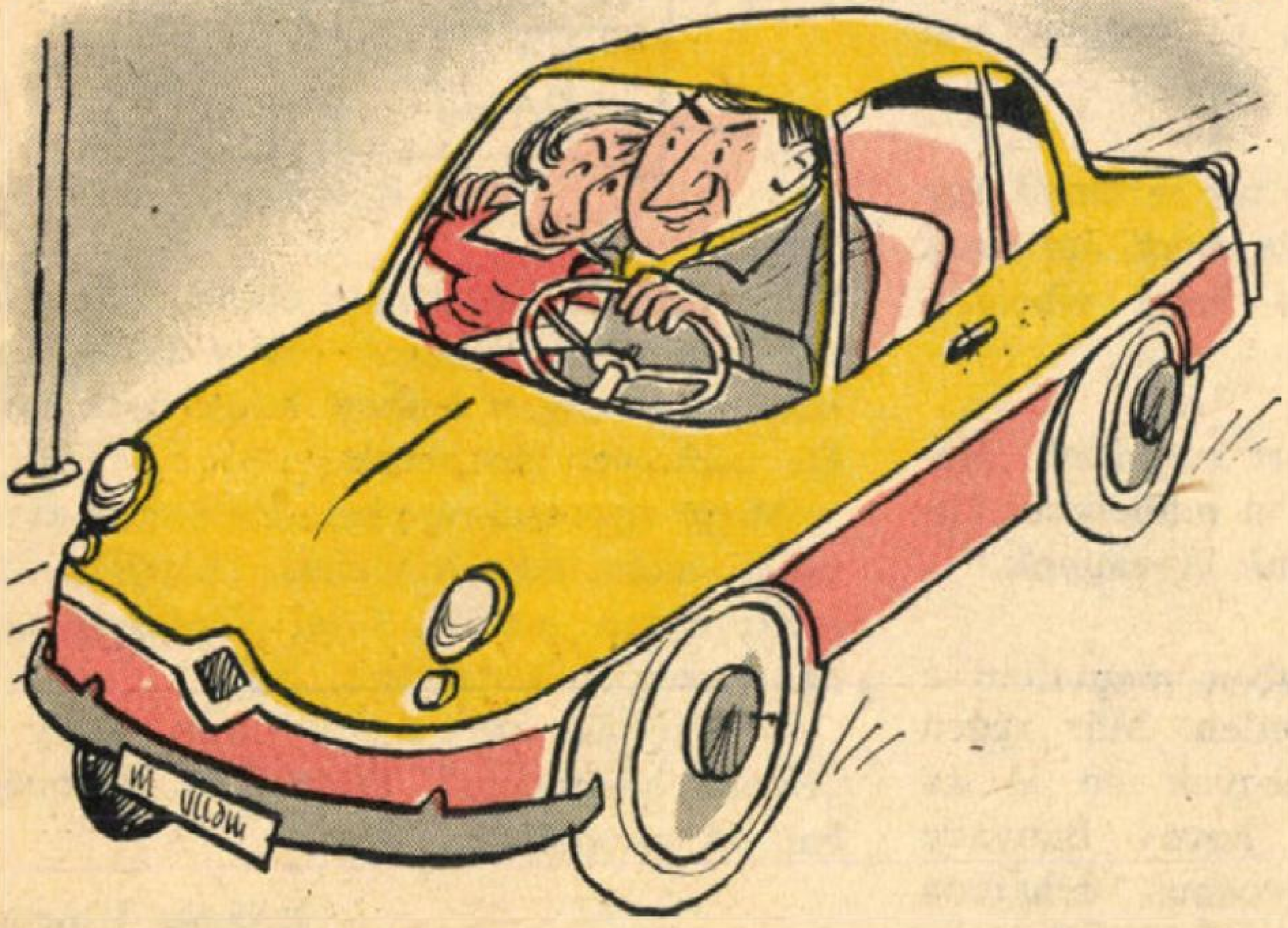
Gerő Sándor rajza

Este a banketten . . .

Új kocsitulajdonosok

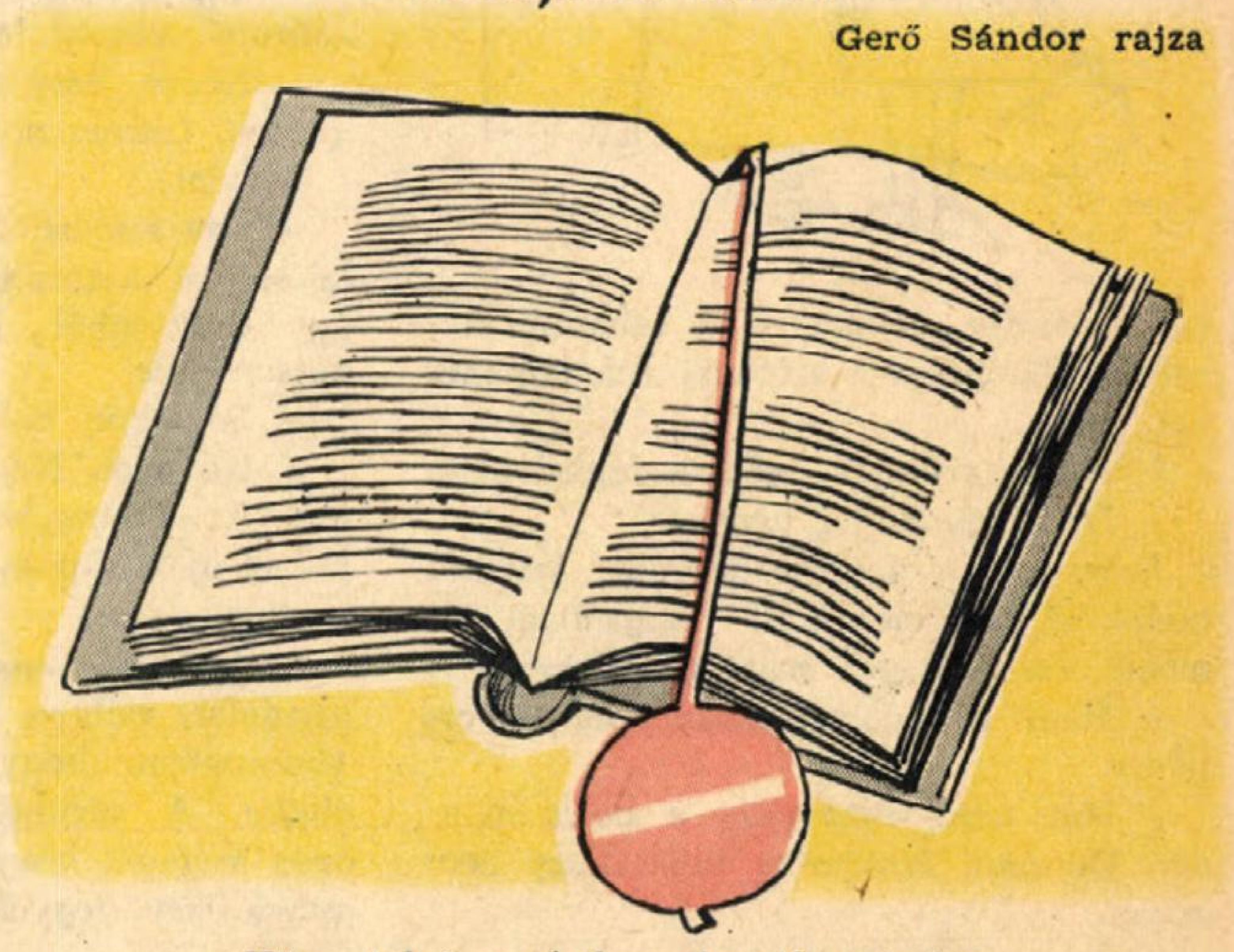
Gerő Sándor rajza

– Mi lesz vacsorára, szívem?
– Zsíros kenyér, üres tea . . .

Behajtani tilos!

Gerő Sándor rajza

Könyvjelző rendetlen olvasók számára

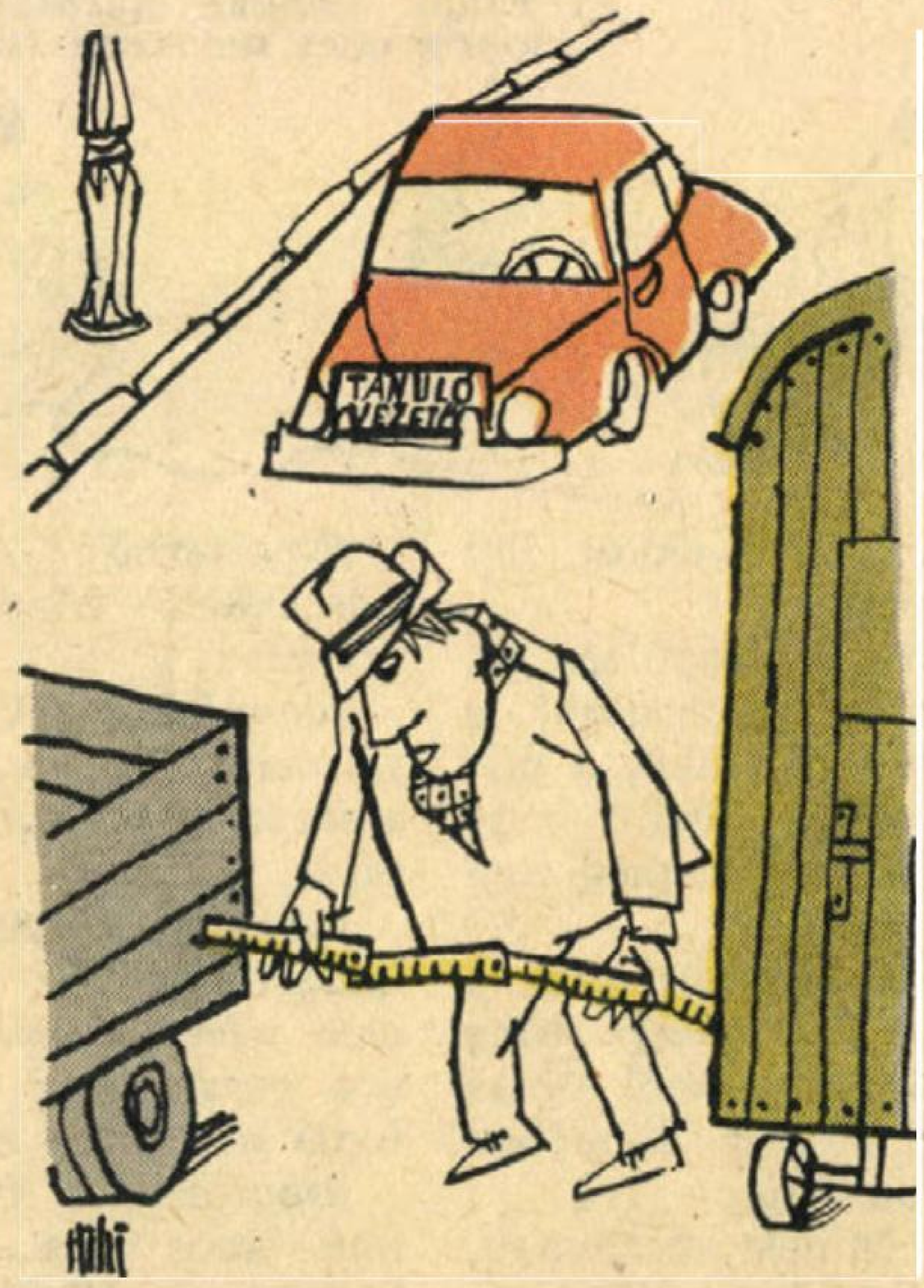
Iskolákban tanítják a KRESZ-t

Pusztai Pál rajza

Alaposság

Hegedűs István rajza

– Itt nehéz lesz elférni!

Karambol

Szegő Gizi rajza

– Olyan felelőtlenül hajtasz, mint egy felnőtt!

Kulcs-dráma

Betörött a szekrényem kulcsa a zárba. Forgattam, emeltem, húztam, nem ment. Illetve nem jött. Megint felötlött, ami már annyiszor: milyen kár, hogy semmiféle mesterséghez nem értek. Leírom: sötét felhők úsznak az égen, közben rövidzárlat, sötétbe borul a lakás, fogalmam nincs, mit kell csinálni. Leírom: szorul a hurok, de még nem láttam hogy fonják és miből a hurkot.

Tanult ember vagyok, annyit tudok, ha baj van, megyünk az iparoshoz. Hát megyünk a lakatoshoz. Kis fekete ember, Polundráknak hívják és rögtön jön. Nem-

csak mondja, de jön is. A lakásban körülnéz. Meglátja a színházi rekvizitumokat.

– Az úr színész? – kérdi felpislantva.

– Író vagyok. De nem úr.

Felnyitja a szerszámládáját, letérdel mellé. Aztán meglökött hangsúllyal kimond egy bölcsnek szánt mondatot:

– Nem a fogalmazásban van az értelem.

– Hát nem. Bizonyság a bölcs mondat. De nem árulom el neki, hogy nem értem.

Polundrák odamegy a szekrényhez. Megfogja a kulcsot. Finom ujjakkal, mint orvos a műszert, rezegteti. Aztán egy emelés fölfelé, egy csúsztatás lefelé – a törött kulcs kint van.

– Tessék. Mert ez is olyan, mint a rossz asszony. Bánni kell tudni vele. Mert teszem azt...

Közbeszólok. „Polundrák bátyám" – ugye szólíthatom így? – „nekem egy új kulcs is kellene. Sőt – kell."

– Hát azt majd odalent. A műhelyben. Levesszük szépen a záracskát és lent megcsináljuk a kulcsot.

Szedi le a záracskát. Közben beszél, beszél. Azt mondja:

– Tudja, maguk, írók is olyanok, mint ez a kulcs. Beszorulnak. Bele a szobába, a kávéházba, a klubba. Aztán nem tudják, hogy mi van odakint. Az életben. A sűrejében.

Már a mondat eleje megfogott. De a „sűreje" végleg leterített.

– Nézze, bátyám, én se vagyok mai gyerek. Láttam már egy s mást.

Légyint:

– Egy s mást. Mikor ült le maga egy lakatossal kettesben? De nem ám csak úgy szükségből, hanem hogy elbeszélgessen vele.

– Foglaljon helyet!

– No nem. Nem azért mondtam. Hanem ha lejönne hozzám a műhelybe, látja, az igen. Ott megtudná ki vagyok.

– Gyerünk!

Megyünk. Menet közben megvillan a gondolat: milyen a véletlen. Már régen töprengtem, hogy kimegyek én is az életbe. A sűrűbe. De hová? Bányába öreg vagyok, téeszbe urbánus, űrhajóba gyáva. Hát megyek a lakatoshoz. A rozsdás vasakhoz. A satupad mellé. És csak tizenegy lépcső. Holnap veszek majd a Corvinban egy kezeslábast. Papírban viszem a tízórait.

Megérkezünk a műhelybe. Az öreg leteszi a ládát. Nekem hoz egy széket. Kicsit avitt a jószág, de ki törődik ezzel. A műhely nem kávéház. Az öreg rágyújt egy cigarettára. Engem is kínál. Mondom, hogy én nem dohányzom. Már úgy értem, javítom ki magam, hogy munka közben. Égek a vágytól, megtudni, hogyan is kezdünk hozzá.

– Hát úgy – mondja Polundrák –,

hogy elsőnek megismer engem. Polundrák Antalt. A lakatost. Hogy lássa, egy lakatos se olyan ember, hogy csak úgy. De nem ám. No nézze.

Megy egy szekrényhez. Hatalmas szekrény, akár egy villamos. Kinyitja. A szekrényben iratok. Tele. Kiválaszt egy nagy csomót. Odahozza, leül.

– Elsőnek ezt. Az a címe, hogy a „Bűnös hozomány". Dráma öt felvonásban. A személyek...

Boross Elemér

Ketten egy ellen

(A rádió újabban párosával küldi ki a riportereket helyszíni tudósításokra.)

Riporter (a szokásos közvetlen hangon): El sem hinnék, kedves hallgatóink, hogy ezen a ködös novemberi délelőttön nem Budapestről beszélünk, hanem a lőtyösfalvi tanyán kapcsoltuk be mikrofonunkat...

Riporternő: ... hogy beszélgessünk Csutor Mádi János bátyánkkal, a környék legöregebb emberével...

Riporter: ... aki most tölti be 99-ik esztendejét...

Riporternő: ... 99, az annyi mint egy híján száz... Mit szól ehhez János bácsi, aki 1861-ben született?

János bácsi: Az úgy van, lelkem...

Riporter (közbevág): Az úgy van bizony, hogy aki 1861-ben született, az most 99 éves. 1861! Micsoda fantasztikus korszak!... Tizenhárom év múlt csak el a negyvennyolcas forradalom óta...

Riporternő: Csak tizenkettő a 49-es események óta...

Riporter: Petőfi akkor lett volna 38 éves...

Riporternő: ... Napóleon 92.

Riporter: No de hagyjuk a múltat, hiszen kijöttünk a mai életbe, beszéljünk arról, hogy János bátyánk ma is meg fogja az eke szarvát...

János bácsi: Az úgy van...

Riporternő (közbevág): Meg fogja, szikár, munkától érdes kezével és huncut szemében megcsillan az ifjúság...

Riporter: Minek köszönheti, János bátyám, hogy elérte a 99 esztendőt?

János bácsi: Az úgy van, lelkeim...

Riporternő: A munkának köszönheti! Megfogja az eke szarvát...

János bácsi (fellázad): Hagyja már, édes lelkem, az eke szarvát. Mi traktorral szántunk...

Riporter: Úgyis van, kedves hallgatóink. Az öregség még nem jelent maradiságot... János bácsi, biza', ma is megfogja a traktor kormányát.

Riporternő: Mennyit szántott, János bácsi, ezen a ködös novemberi délelőttön?

János bácsi: Semennyit. Nyugdíjba vagyok.

Riporter: Kedves hallgatóink, János bácsi élvezi a nyugdíjat, élvezi a nyugodt és békés öregséget. Ennek köszönheti, hogy ma is jó erőben van...

Riporternő: ... és reméljük, jó egészségben ünnepli századik születésnapját...

János bácsi: Én is remélem. Huszonnégy évet még csak megélek.

Riporter: Hát hány éves, János bácsi?

János bácsi: Hetvenhat lesz a jövő vasárnap.

Riporter (megrökönyödve): Nem 1861-ben született?

János bácsi: Nem én, kérem. Az az édesapám volt. Tavaly hótt meg, nyugodjék békével!

Riporter: Hát akkor búcsúzunk is, kedves hallgatóink, és azt kívánjuk, hogy János bácsi olyan hosszú életet érjen meg, mint az édesapja, aki 1861-ben született...

Riporternő: Tizenhárom évvel a forradalom után...

Riporter: ... és hat évvel a kiegyezés előtt.

Stella Adorján

FŐZŐCSKE

Kovácsné: Szivecském, mit főzzek holnap ebédre?

Kovács: Amit akarsz, drágám.

Kovácsné: Csinálok gulyáslevest és lekváros palacsintát.

Kovács: Kérlek, tudod jól, hogy utálom a lekváros palacsintát.

Kovácsné: Hát akkor mit főzzek?

Kovács: Amit akarsz. Nekem teljesen mindegy.

Kovácsné: Helyes. Akkor csinálok bablevest és káposztás cvekedlit.

Kovács: Rá sem tudok nézni a káposztás cvekedlire.

Kovácsné: Tehát akkor mit főzzek holnap ebédre?

Kovács: Fiacskám, már mondtam, hogy nekem teljesen mindegy. Találd ki. Ez a szakácsnő dolga.

Kovácsné: Csinálok egy jó disznópörköltet.

Kovács: Még csak az kéne. Ismered a gyomromat. Az nekem zsíros.

Kovácsné: Ha marhapörköltet csinálok, az is zsíros?

Kovács: Nem bírom a marhát. Az én gyomrom...

Kovácsné: Dehát akkor mondd meg végre, hogy mit főzzek holnap ebédre.

Kovács: A kedvencemet... paradicsomoskáposztát fasírozottal.

Kovácsné: Tudtam, hogy megint ide lyukadsz ki. Majd megint mérges lesz az ÜB-elnök.

Kovács: Miért lenne mérges?

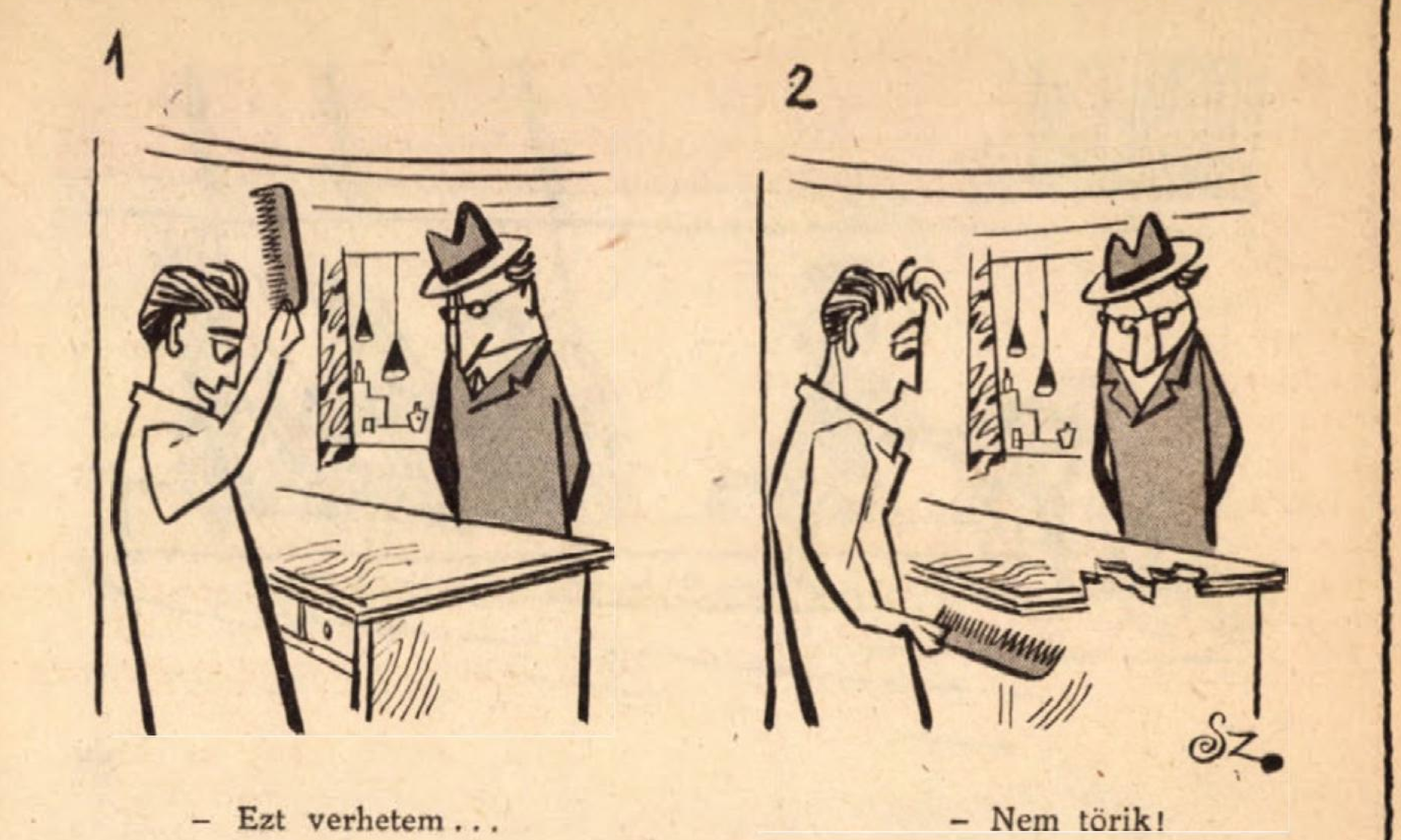
Kovácsné: A héten már harmadszor főzök paradicsomoskáposztát fasírozottal. Nem lesz ez egy kicsit sok? Vannak, akik nem szeretik a paradicsomoskáposztát fasírttal...

Kovács (felháborodottan): Igazán nem kívánhatják tőled, hogy külön főzzél a többi háromezer embernek!

Galambos Szilveszter

Minőség

Szűr-Szabó József rajza

– Ezt verhetem...

– Nem törik!

Pesti tünet

Láthatja, aki Budapesten
Egy-egy utcán vagy téren vág át,
A járdák szélén nagy létrákról
Nyesegetik a fáknak ágát.

Azon tűnődtem én magamban,
Amíg e műveletet lestem:
Nem nőhetnek a fák az égig,
Fűrészelik a fát is Pesten.

Osztályzat

Mivel kritikát gyakorolni
Lehetne erről elég sokat,
Rendezik már az éttermekben
Az osztálybesorolásokat.

A hely, hol minap vacsoráztam,
Babért e téren alig téphet,
Másodosztályú üzem ez, de
Felsőbb osztályba sose léphet.

H. F.

Ki járatta le?

Kennedy, az Egyesült Államok demokrata elnökjelöltje unosuntig hangoztatja, hogy az ország tekintélyét a köztársasági párt, illetve az Eisenhower–Nixon kormány járatta le.

Nixon nem védekezik, hanem támad. Mind a televízión, mind kortesbeszédeiben megállapítja, hogy Kennedy és a mögötte álló demokrata tábor, illetve a parlament többségi pártja – járatja le Amerika tekintélyét.

Honfitársak között nem szép dolog a civakodás. Nem lehetne valamilyen megegyezésre jutni? Hiszen mind Nixonnak, mind Kennedynek igaza van. Gyönyörűen meg lehetne fogalmazni a közös kiáltványt:

„Az Egyesült Államok tekintélyét a köztársasági párt és a demokratapárt vállvetve járatta le."

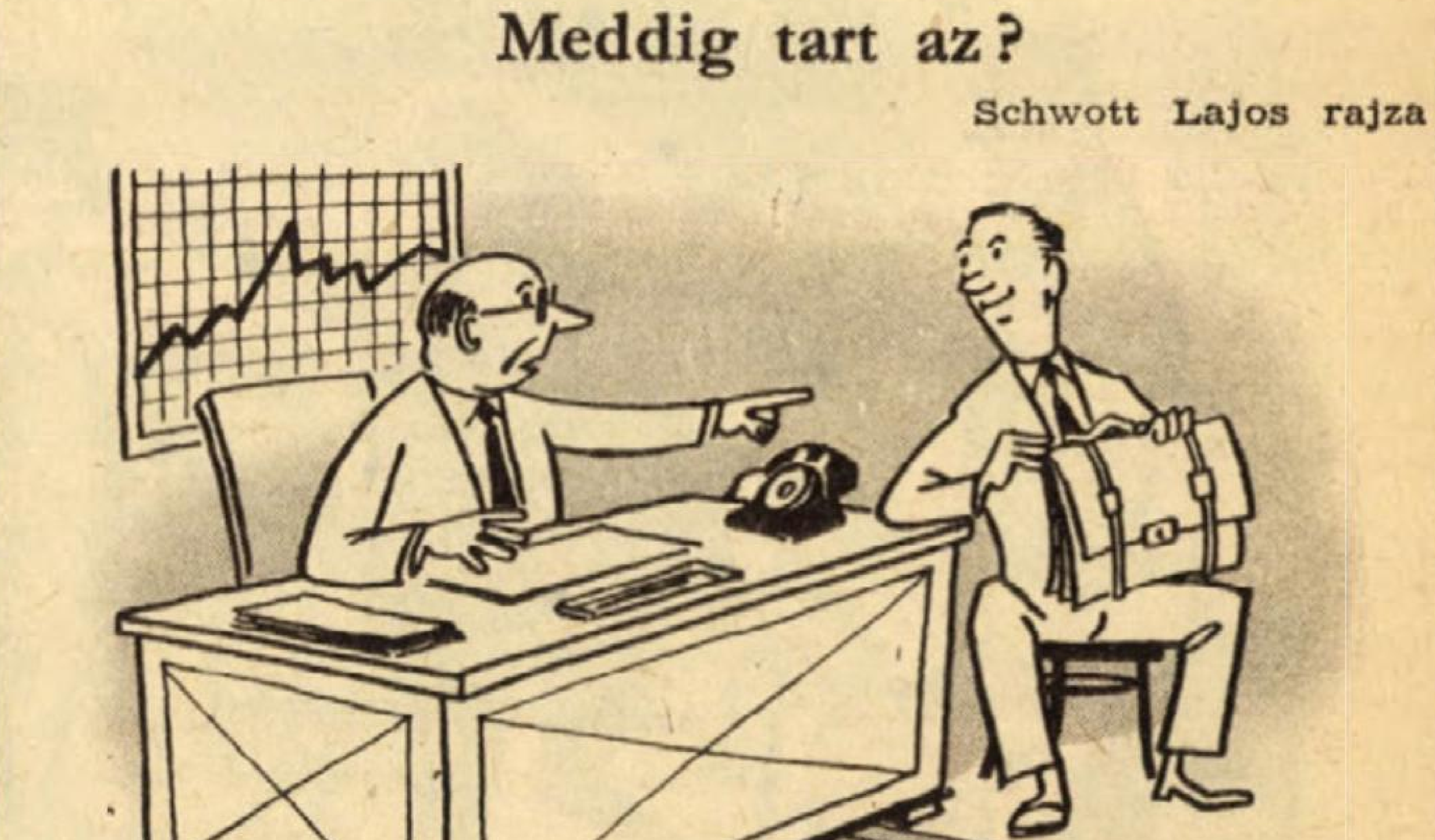
Minőségi ellenőrzés...

Hegedűs István rajza

Meddig tart az?

Schwott Lajos rajza

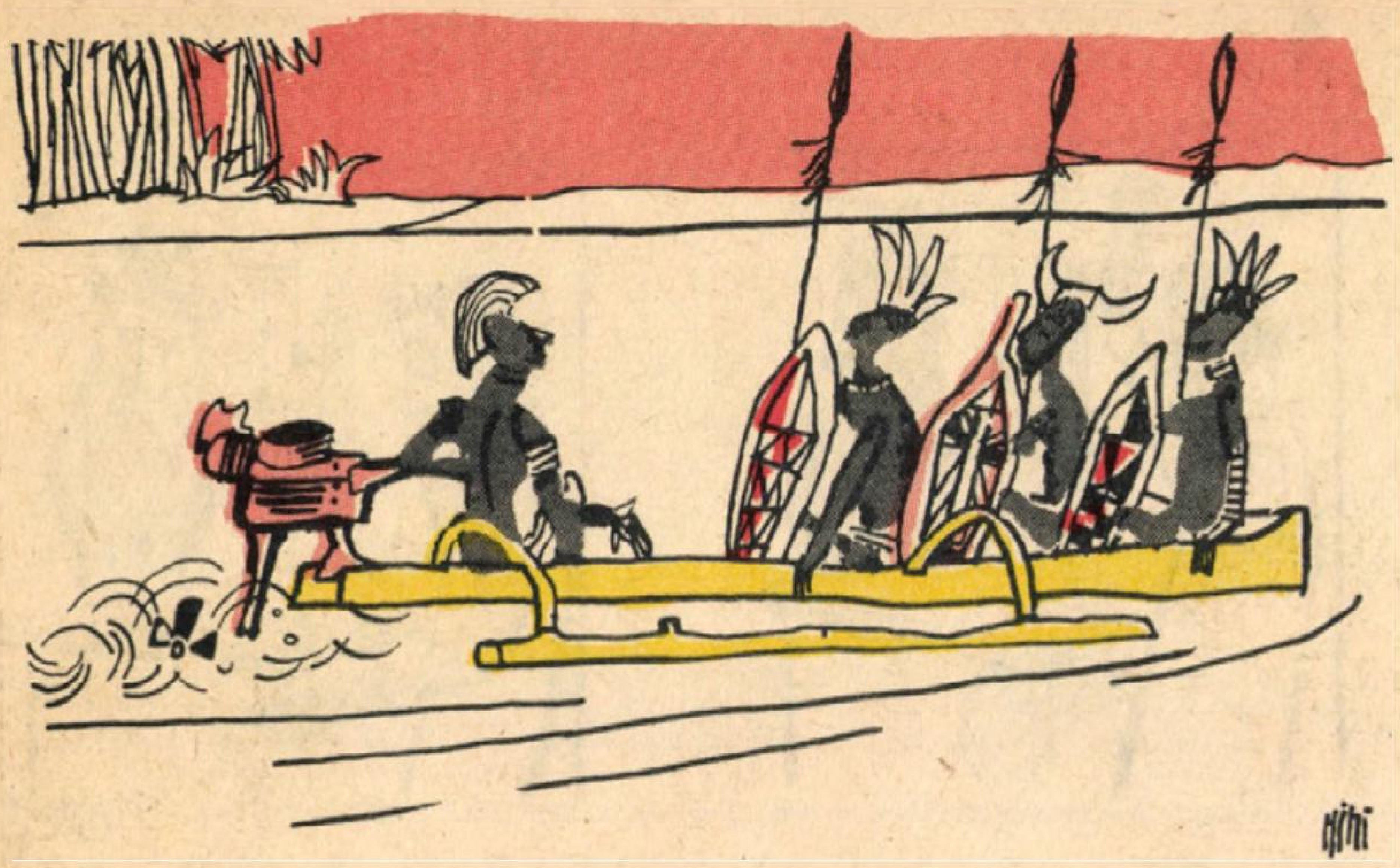

– Hiába vár, kérem! Azt az árut már nem mi gyártjuk, átprofilírozták máshova!

– Nem baj, megvárom, amíg visszaprofilírozzák!

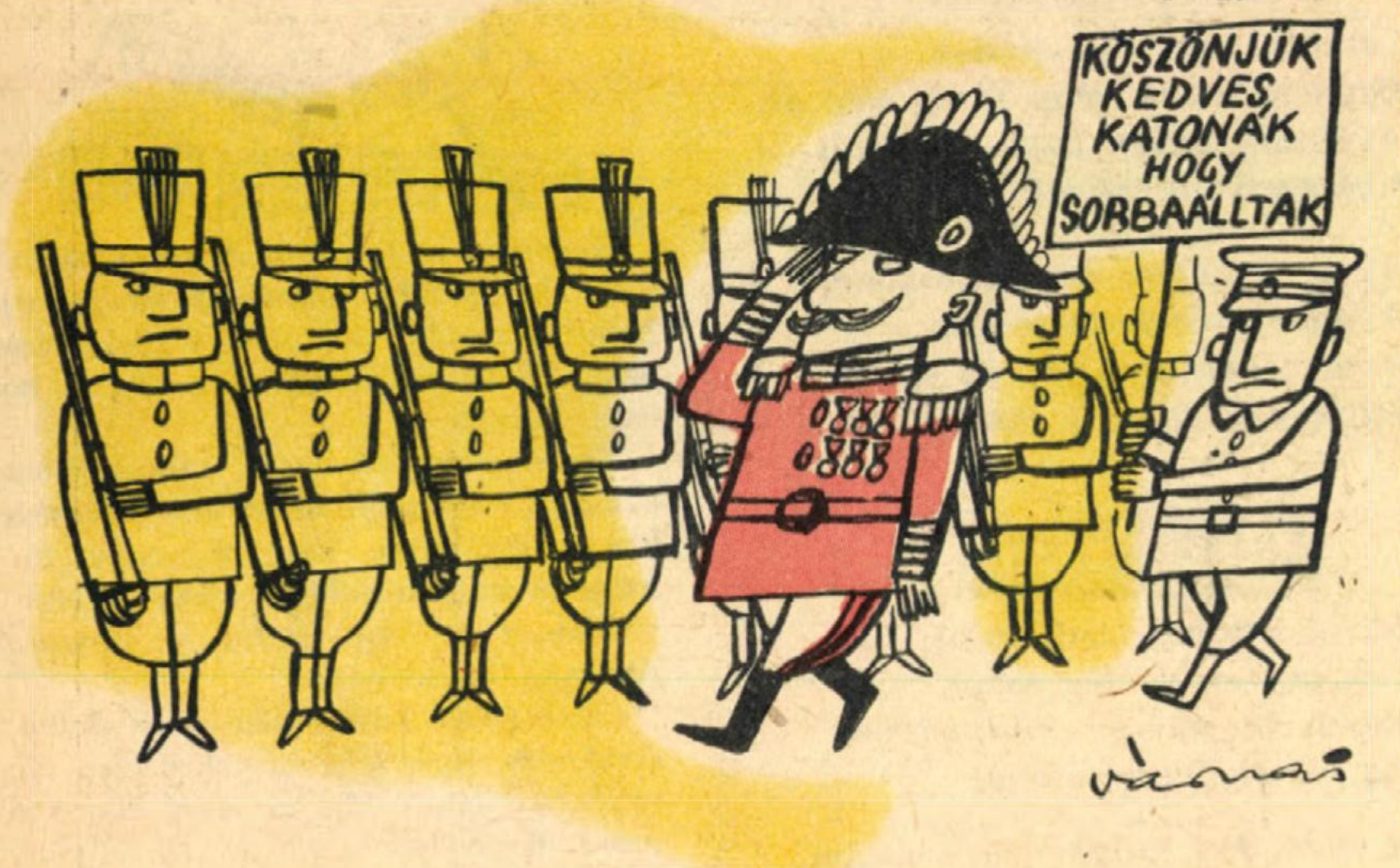
Fejlődő Afrika

Hegedűs István rajza

Díszszemle

Várnai György rajza

Makacs külföldi

Toncz Tibor rajza

– Még mindig nem érti! Pedig már egy félórája ordítok neki!

Hová?
Merre?
Valamint meddig?

Félresiklott fiatalokról a napokban olvastam el a négyszázkilencvenkilencedik kerekbeszabott riportot, mely a siklás gyökereit kutatta. Gondoltam, én írom meg az ötszázadikat. Tessék:

G. Róza. Tizenhét éves, kék szemű kislány. Tűsarkú cipőt hord, táncolni, dalolni se restell. Apja, anyja korán elvált, apja hamiskártyás volt, anyja alkoholista. Vajon mit kaphatott ez a kis csitri a családi otthon melegéből? Hát lehet mindezen csodálkozni?

V. Józsi. Lesunyt szemmel, pelyhes kis legénytollát pödörgetve beszél, most jött faluról. Az elmúlt héten két fiatalkorú óvodással betört a Nemzeti Bank Deviza-osztályára és a páncélszekrényből nagymenynyiségű ragasztószalagot lopott. Apja, anyja iszik, bátyja most volt elvonókúrán. Nővére veri a férjét. A fejlődő kicsiny fiúcska ezt látta maga körül, csekély értelmét megsebezték a benyomások. Majd pont nem sebezték volna meg!

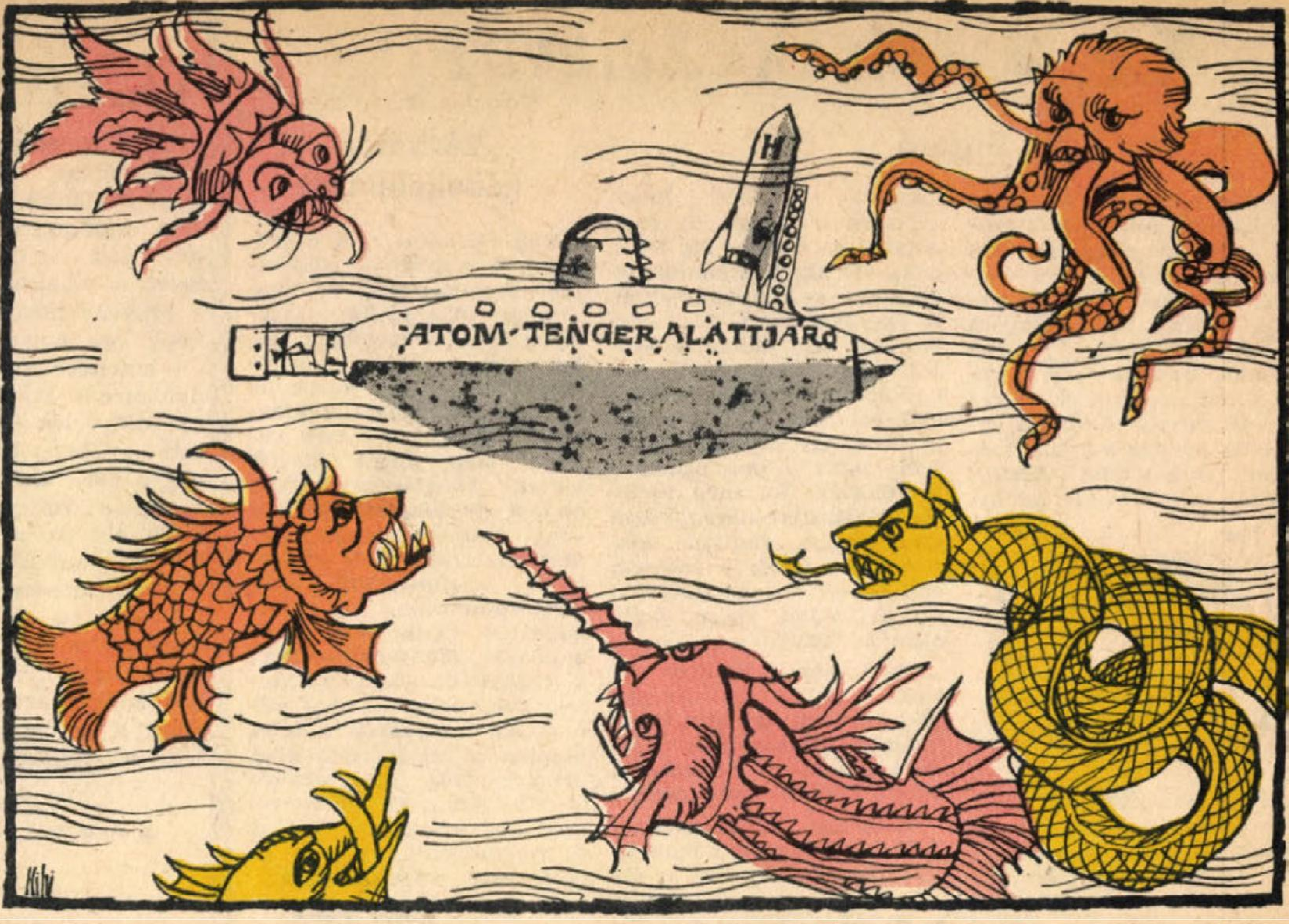
H. Béla. Kedves, értelmes fiúcska, szépen öltözködik, illedelmes. A Móricz Zsigmond körtéren szólít meg, kérdi merre van a Blaha Lujza tér? A fiatalkorú Béla utat tévesztett, nem találja a helyes irányt. Apja, anyja alkoh., részegesk., üti-veri. Családi trag. Idejében szólunk!

J. Évike. Érettségi előtt áll. Az elmúlt félévben négy ízben is bent volt az erkölcsrendészeten. Édesanyja dolgozik ott a gyermekbíróságon. Édesapja főosztályvezető. Évikét példásan nevelték, dédelgették, mindene megvan. Szülők ideális életet élnek, Évike csak szépet és jót láthat maga körül. Apja, anyja antialk., nem doh., hűség, áld. békess. Dédszülőkig példás családi élet. Vajon ki fog ennek az ártatlan kislánynak először a hóna alá nyúlni!? . . .

somogyi

E heti hirdetésünk

KÜLÖNFÉLE TENGERI SZÖRNYEK

Hegedűs István rajza

Ezt olvastuk

Kulturális érdekességek

„Tatjana Szamoljova játssza egy magyar film női főszerepét . . ." — olvastuk a Magyar Nemzetben. Örvendetes hír csakugyan. Tetézi örömünket, hogy a nagyszerű színésznő n ő i főszerepet fog játszani.

Színházi hetilapunk azt írta, hogy „Josephine Baker Bécsbe utazik, ahol megkezdi egy nagyszabású filmrevű főszerepének forgatását". Már az is érdekes, hogy a főszerepet külön forgatják, az meg valósággal szenzáció, hogy a revűprimadonna maga forgat. A filmen nyilván az operatőr fog táncolni.

A Hevesmegyei Népújság egy külföldi darab előkészületeiről ad hírt s elárulja, hogy a darab 34 színből áll, s egy-egy színváltozás maximum öt-tíz percig tart. A színváltozások össz-ideje ezek szerint mintegy 5 óra. Ehhez jön még maga a darab játszási ideje, az összesen 8 óra. A színház a jegyek mellé bizonyára hideg élelmet is fog adni.

Hol lapul?

Értesültünk az Esti Hírlapból, hogy „Megállapították a Föld alakját. Az északi félteke belapul, a déli kidudorodik". Örömmel nyugodtunk ebbe bele, ám mit olvastunk a cikkben? Azt, hogy a Föld csak a Déli Sarkon lapul be, az Északi Sarkon kidudorodik".

Tisztázzuk ezt az ügyet, mert ebben az állandó bizonytalanságban nem tudunk élni!

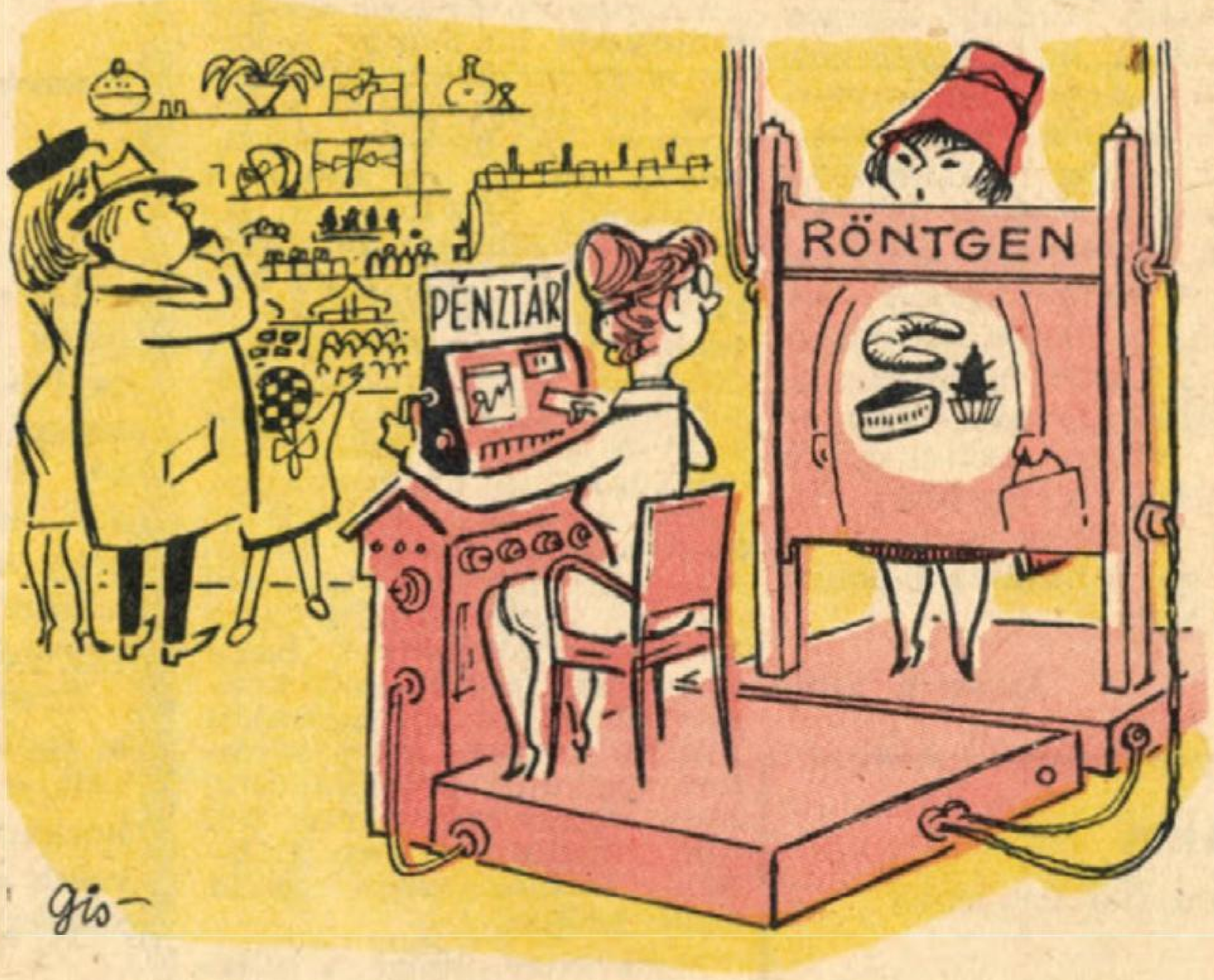
Újdonság!

Lapunk egyik cikkében azt írtuk, hogy „az iskolától alig tíz lépésnyire egy vásári körhinta mikrofonja bömböli a Diana című slágert. A bömbölő m i k r o f o n technikus-körökben nagy feltűnést keltett. Egyedül olvasószerkesztőnknek nem tűnt fel.

Dr. Árgus

Önkiszolgáló cukrászda

Szegő Gizi rajza

A jövő turistái a Holdon

Kaján Tibor rajza

Végre egy igazi gonosztevő

Az argentin rendőrség addig nyomozott háborús bűnös nácik után, míg végre elfogott egy szerencsétlen flótást, akit nyomban kikiáltottak Bormannak, Hitler egykori helyettesének. A szegény ördög semmiképpen sem akarta bevallani, hogy azonos a hírhedt gyilkossal.

– Majd itthon bevallja – harsogták Bonnban, és nyomban kiadatási eljárást indítottak ellene.

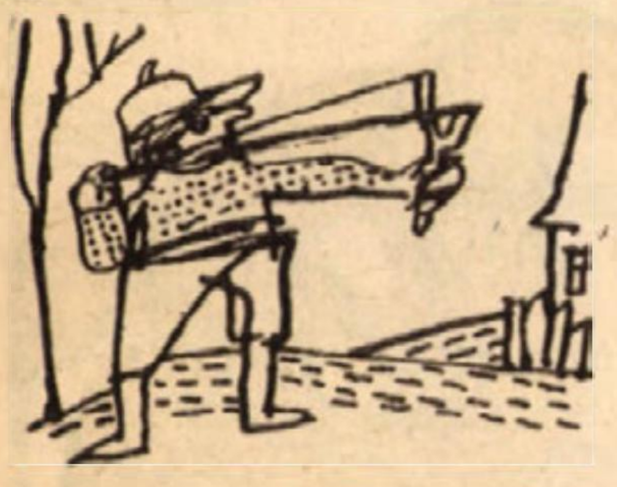
Közben kiderült, hogy Walter Flegelnek hívják az elfogott németet, harminc évvel ezelőtt vándorolt ki, azóta illegálisan cikázik egyik dél-amerikai államból a másikba és feltehető, hogy apróbb törvénysértéseket követett el. Németországban élő húga – akivel egyébként állandó levelezésben áll – szintén igazolta személyazonosságát. De a nyugatnémet kormány egyelőre nem vonta vissza a kiadatási kérelmet. Csak hadd jöjjön haza Walter Flegel!

Majd otthon felelősségre vonják, miért vándorolt ki 1930-ban, miért nem maradt a szülőhazájában nácinak? Még a „háborús bűnös" rangot is elérhette volna, és akkor most nyugodtan élhetne, nem kellene idegen országban bújkálnia.

Le a bürokráciával

Figaró

Mikor az én kisebbik unokám, a két éves Gyurika, egy éves nevelődédzés után elnyerte „a ház legjobb gyereke” címét, nagyapai keblem úgy kidagadt a büszkeségtől, mintha élesztőt etettem volna vele. Mikor azonban az én remekül rajtoló unokám elérte az óvodás korhatárt és utcai forgalomba került, egyből kitört belőle az ős-

gyerek. Néhány hetes utcai forgolódása után csőstől jöttek a vészjelek, miszerint Gyurika itt, Gyurika ott, Gyurika amott követett el súlyos sértést a békés egymás mellett élés szabályai ellen. Én azonban körmöm szakadtáig védelmeztem a lurkót, mondván, hogy az elmúlt három év alatt még egyetlen rossz gyufaszálat sem tett a tűzre. Egyszer azonban az én jóságos unokám mindent elsöprő lendülettel bizonyította be, hogy ok nélkül nem zörög a haraszt.

Ültem a kistükör előtt és pamacsoltam a képemet, hogy borotválkozásra alkalmassá tegyem. Amint így kenegettem az állam, egyszercsak hatalmas csörrenés veri ki a kezemből a pamacsot. Ez a csörrenés abból adódott, hogy Gyurika az ő magagyártotta csuzlijával megcélozta a kerítésen tollászkodó verebet, mivel azonban a veréb ügyesen elkapta az ő okos kis fejét, a kavics akadálytalanul bevágódott a konyhaablakon. A gyerek látván, hogy bakot lőtt, úgy eliilant a kertek alatt, mint a csuzlivégre kapott veréb. Gyomra azonban ebédidőre hazakongatta őt s úgy állt meg előttem, mint a ma született ártatlanság. Én meg hirtelen kerekedett haragomban csak annyit tudtam neki mondani: Eredj a szemem elől, hogy ne is lássalak. Éppen olyan rossz vagy, mint a Figaró!

Mivel sem a kedves olvasó, sem az én jóságos unokám nem tudhatja, hogy haragom levezetésére miért választottam példaképül pont a Figarót, elmondom.

Mikor az a svédacélból, svéd gépen gyártott magyar Figaró-penge elnyerte az ország legjobb pengéje címét, az én sokat sanyargatott állsörtém a jóélű Figarótól egyszeribe békés szakállá serdült. Egyszercsak, nem tudni, mi okból, a mi kedvelt Figarónknak borotvaéles jósága romlani kezdett úgyannyira, hogy a verebek már országos viszonylatban csiripelték, hogy megromlott a Figaró minősége. Én viszont védtem őt szakállam szakadtáig, mert hiszen az elején egészen jól megállta a helyét. A közelmúlt hónapok során azonban jónéhány jobb élet-érdemlő Figaró szakállnyúzó lendülettel bizonyította be nekem is, hogy nem zörög ok nélkül a haraszt a penge körül sem.

Bernáth Ede

Tüntető felvonulás

Pusztai Pál rajza

– Igazgató elvtárs! Kijöttek a raktárból a gépek!

Várom a kábeljelentést

Meg akarván lepni a családot, a napokban vásároltam egy korszerű és szép „Nova” villanysütőt. Hazatérve a sütővel, rögtön felkerestem a szakszerelőt és megkértem, hogy kösse be a villanyhálózatba. Bekötöm én – mondotta –, csak vegyen még hozzá másfél méter háromeres kábelt, amivel beköthetem. Rögtön útra keltem. Sajnos, egy félnapos szaladgálás és egy tucat telefonálgatás után megállapítottam, hogy Budapesten ilyen kábel nem kapható. Elkeseredésemben a KERAVILL-központot hívtam fel telefonon, ahol udvariasan megadták néhány boltnak a címét, de kábel ott sem volt. Most azután itt állok egy csomó jótanáccsal, egy kábeltalan sütővel és reménykedve várom az illetékesek kábeljelentését.

Sütne Péter
Nova-tulajdonos

Kedélyes weekend

Szombaton este tíz órakor munkából hazatérve, a kapu alatt az Elektromos Művek két dolgozójával találkoztam. A házban elromlott a villany és annak a javítására érkeztek. A lakásomba felérve örömmel állapítottam meg, hogy nálam semmi baj sincs – a televízió is működik. Az örömöm azonban csak néhány percig tartott. Nemsokára kialudt a villany. Leszaladtam a házmesterhez, akitől éppen búcsúztak az Elektromos Művek dolgozói. Már több lakót találtam ott és velük együtt arra kértem a szerelőket, hogy a javítási munkálatok közben elromlott villanyunkat hozzák helyre, mert sötétben vagyunk. Kijelentették, hogy ehhez már semmi közük, forduljunk az IKV-hoz, természetesen majd csak hétfőn.

Nem vitás, hogy a villanyunk az ő javító munkájuk alatt romlott el. Hogyan lehetséges, hogy mégis sötétben hagytak bennünket vasárnapra?

B. J.,
a Belgrád rakpart 27. sz. ház lakói nevében

Az érdekeltek hozzászólnak

„Nem akarok 25-öt!...” című cikkükben felvetett panaszt teljesen jogosnak tartom. Felhívtam a Fővárosi Háztartási Bolt központját, hogy utasítsa a magnezit paszta árusítására kijelölt boltjait a fogyasztó által kért mennyiség kiszolgálására. A gyártó vállalattal folytatott megbeszélés alapján előreláthatólag januártól egykilós csomagokban is forgalomba kerül a magnezit paszta.

BKM Élelmiszer. Főig.
Virág Mihály főoszt vez.

Névtábla a kapu alatt

Kedvenc olvasmányaim közé tartoznak a névtáblák. Mennyi ember és mind más! Különböző nevek, különböző sorsok, különböző foglalkozások. Egy-egy név alatt ott áll az illető élethivatása, helye a világban, szenvedélye, géniusza.

Milyen megnyugtató arra gondolni, hogy egy egyszerű külsejű ház harmadik emeletének 18. sz. lakásában egy gordonkatanár lakik, egy emelettel feljebb egy okleveles cukrászmester, megint másutt egy hites könyvvizsgáló. Ha valakinek a neve alól hiányzik a foglalkozása, az embert rossz érzés fogja el. Miért titkolja el? Szégyelli? Vagy nincs foglalkozása, munkakerülő?

Nem! Játsszunk nyílt kártyákkal! Tárjuk a világ elé tanult mesterségünket! Vegyünk példát a nagyokról, akik büszkék voltak arra a tevékenységre, amelylyel kenyerüket keresték. Érdemes megnézni a különböző múzeumokban őrzött régi névtáblákat:

Archimedes
a műszaki tudományok doktora

Icarus
légügyi előadó

Julius Caesar
hadtörténész és naptárkészítő

Herakles
okl. félisten

Hippokrates
med. univ., rendel:
minden kedden, csütörtökön és szombaton du. 4—6.

Nero
császár és dalénekes

Ez a néhány ötletszerűen megemlített példa is az emberek jogos őszinteségére és büszkeségére vet fényt. Annyit készséggel elismerek, hogy kevés a foglalkozás, nincs elegendő változatosság, s vannak, akik érthetően idegenkednek attól, hogy névjegyükre olyan mindennapi foglalkozásokat nyomassanak, mint mérnök, ügyvéd, tisztviselő, szabó stb.

Ezen is lehet segíteni: szaporítani kell a foglalkozások számát, növelni kell a választékot. A magam részéről szívesen hozzájárulok a bővítési munkálatok sikeréhez és javaslom a következő foglalkozásokat névjegyek és névtáblák céljaira:

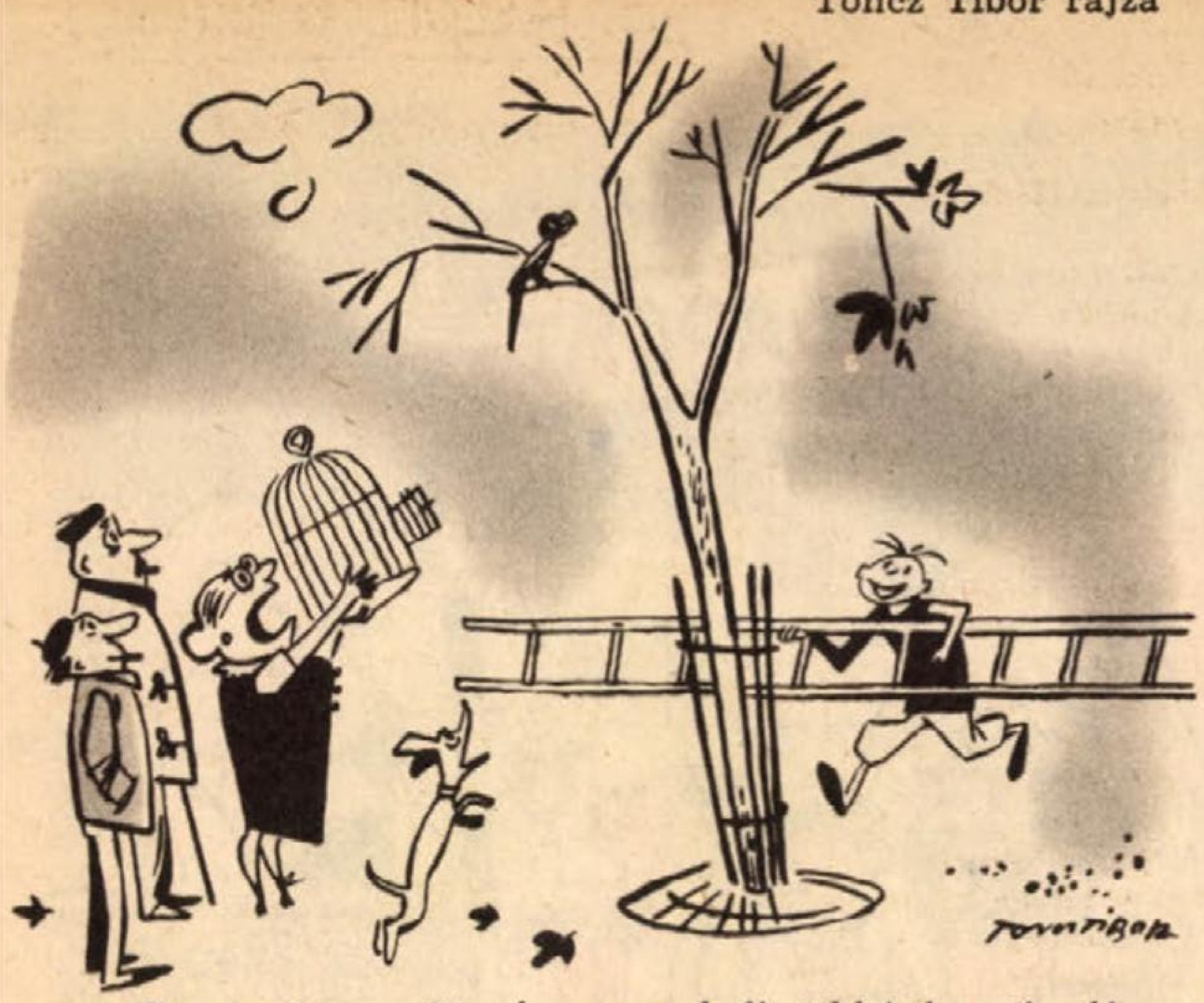
Vegyiparművész,
Hattyúdalnok,
Köz- és váltófutó,
Ezüstkalászos orgazda,
Altisztviselő,
Fog- és folyamszabályozó,
Idegcsatornázó,
Kézimunkaügyi előadó,
Ny. huligán,
Állatkertész,
Címfestőművész,
Golyóscsapágyrajáró,
Melegházfelügyelő,
Diafilmszínész.
Benzinkútfúró,
Étolajbányász,
Műbőrgyógyász,
Névtáblabíró,
Tanársegédmunkás
stb., stb.

E szerény ötletek fejében a haladó emberiség és a munkaügyi hatóságok köszönetén kívül úgyszólván semmire sem számítok.

Feleki László

Csábítás

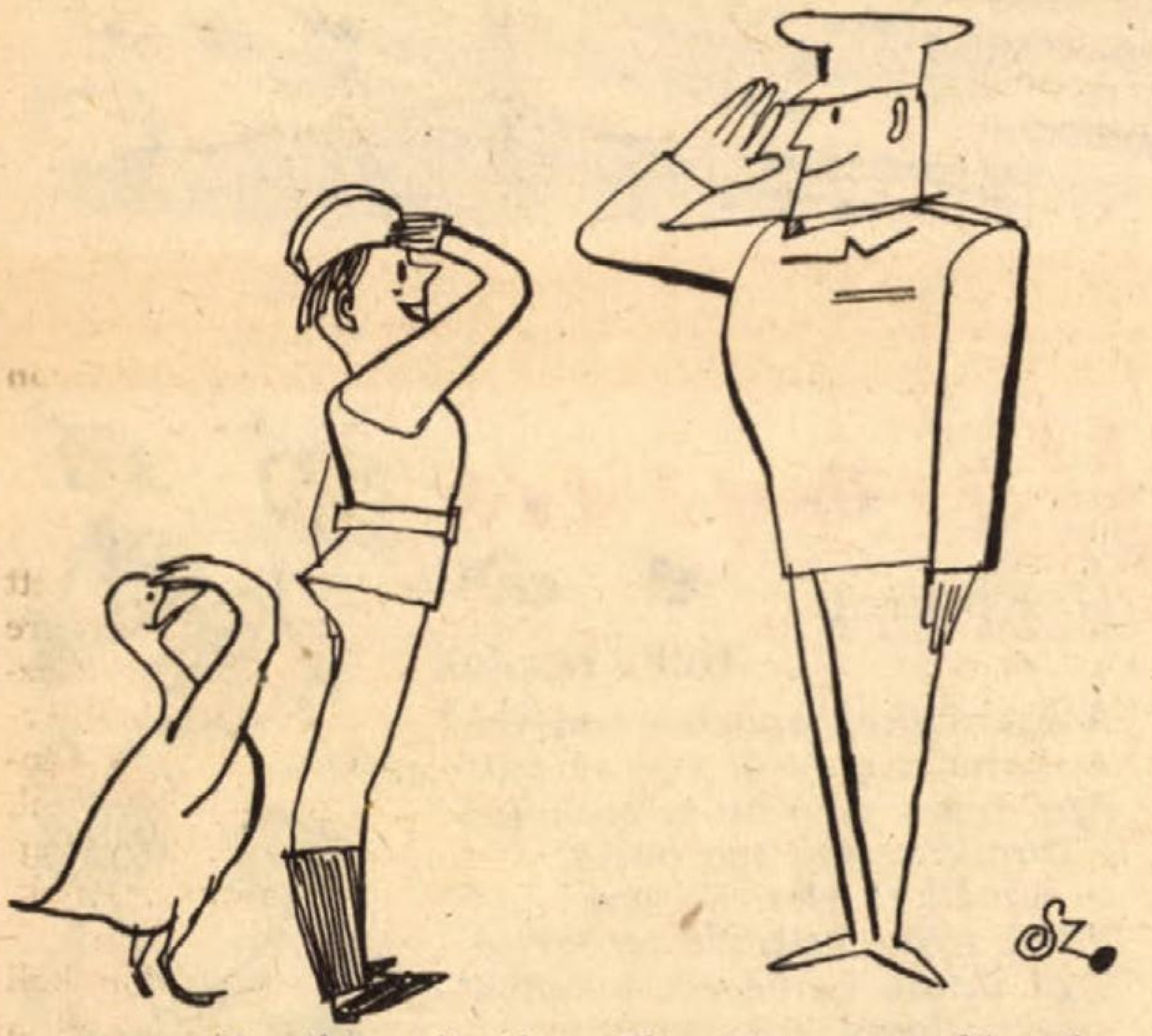
Toncz Tibor rajza

– Gyere vissza, Pityuka, nem kell többé beszélned!...

Jelentés

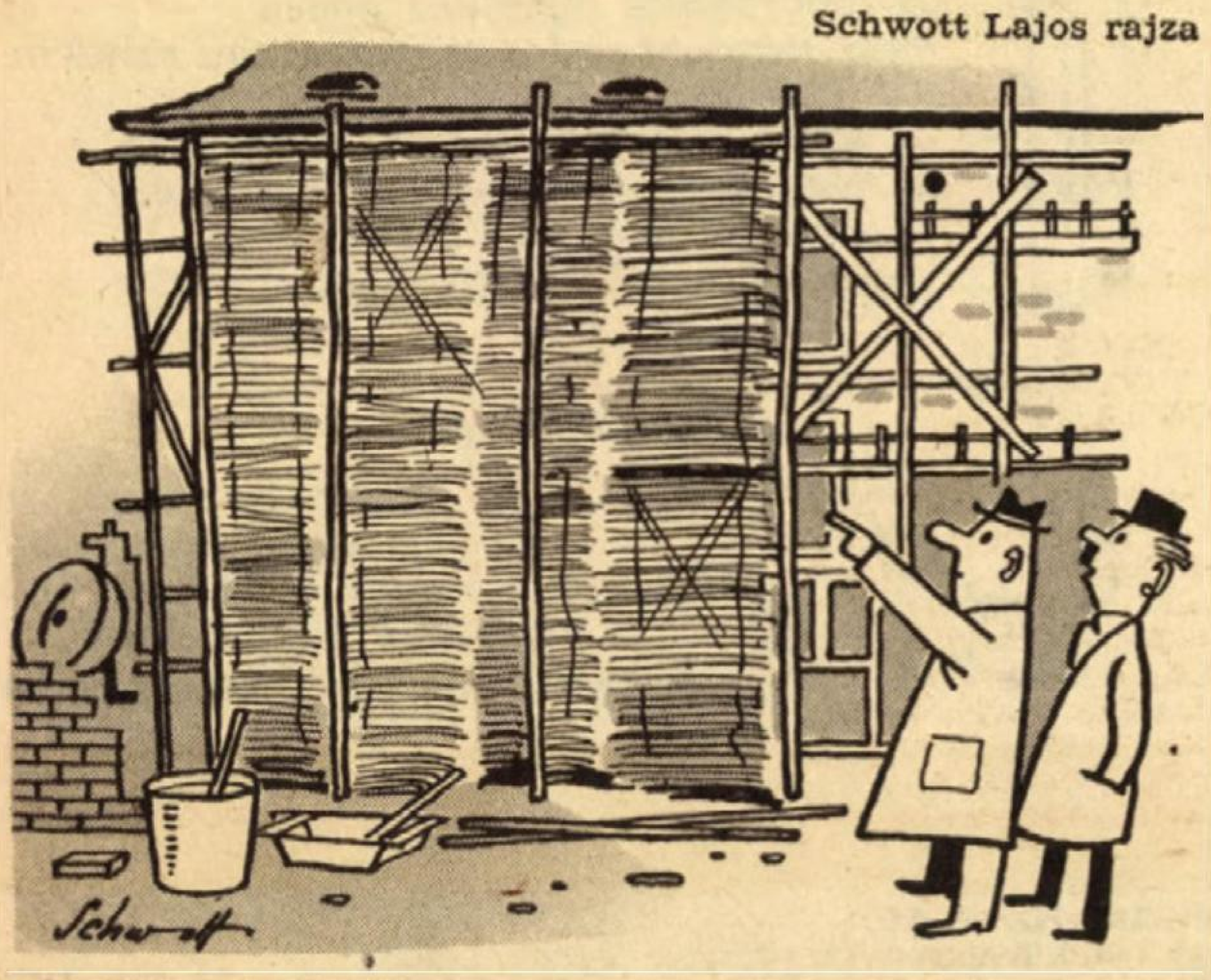
Szűr-Szabó József rajza

– Matyikám, láttál az idén jó magyar filmet?
– Jelentem, nem!

Munkavédelem

Schwott Lajos rajza

– Miért kell nádszőnyeg a renováláshoz?
– Még azt sem tudja? Hogy a játékkártya ne essen le...

Az áruló tarka ing

– Ernő, én ezt nem bírom tovább – jelentette ki határozottan Vederné a férjének.

– Mit nem bírsz, Zsófikám? – kérdezte Veder.

– Azt, hogy miután a hivatalban ledolgozom a napi nyolc órát, hazajövök és itthon elkezdjek főzni, mosni, takarítani! Én is ember vagyok! Rólam sem lehet lehúzni hét bőrt. Az én munkabírásomnak is van határa! Nem, ezt nem csinálom tovább!...

– ...Hm... hát ami igaz, az igaz – jegyezte meg Veder... – De mit lehet itt tenni?

– Én tudom mit. Vegyünk fel egy bejárónőt.

– Bejárónőt?

— Igen, bejárónőt, heti két alkalomra. Ha hetenként kétszer alaposan kitakarít, az már nekem óriási könnyebbség.

– Hm... Hát ami igaz, az igaz... – jegyezte meg Veder. – Holnap utánanézek valami bejárónőnek. Majd érdeklődöm a kollégáktól...

Másnap Veder négy kollégájától kérdezte meg, nem tud-e valami megbízható, rendes, tiszta bejárónőt, aki hetenként kétszer kitakarítana náluk. Egyetlen kollégája sem tudott senkit. Az ötödik, Cseber, azonban tudott.

– A házunkban lakik egy jóravaló néni, aki eljár családokhoz, takarít, mos, főz... Ha jól tudom, heti két napja még szabad. Majd beszélek vele és felküldöm hozzátok – mondta Cseber.

– Nagyon hálás leszek, Cseberkém – mondta Veder.

Másnap estefelé csengettek Vederék lakásán.

– Ilonka néni vagyok – mutatkozott be energikusan a jövevény. – Maguk keresnek bejárónőt?

– Igen...

– A Cseber úr szólt, hogy jöjjek föl.

— Nagyon örülünk, kedves... ö... Ilonka néni.

Vederék elmondták, mi lenne a kérésük, Ilonka néni meghallgatta, bólogatott hozzá, s magabiztosan kijelentette, nyugodjanak csak meg, ő remekül megcsinál mindent, húsz éve ezzel foglalkozik. Végül az anyagiakban is megállapodtak. Vederék magukon kívül voltak az örömtől. Búcsúzás előtt Ilonka néni megfogta Veder inggallérját, szakértő szemmel megnézte, néhányat dörzsölt rajta, majd fitymálóan megkérdezte:

– Veder úrék hol mosattak eddig?

– A Patyolatnál...

– Meglátszik.

*

Ilonka néni egész évben járt takarítani és mosott. A havi mosószámla 160–180 forint között ingadozott.

Két-három hónap után – Veder észrevette, hogy az ingei nem olyan szépen vasaltak.

– Á, ez csak a szállítástól van. Tessék csak ideadni, utánavasalom egy kicsit a gallérját – mondta fölényesen Ilonka néni.

*

Veder egyszer villamoson utazván, szórakozottan nézegette az utca forgalmát. A villamos éppen megállt. Nini. Szemben van egy Patyolat. Nini. A Patyolat ajtaja nyílik, és ki jön ki rajta? Nini, az Ilonka néni! Hóna alatt egy jókora csomag. Szegény Ilonka néni, hogy cipeli azt a nagy csomagot!...

De hiszen...

Vederbe, mint a villám, belehasított a nagy felismerés. De hiszen ez az én...! – A felismerést rögtön követte az elismerés. Szédületes! Óriási! Zseniális! Micsoda pokolian egyszerű, de nagyszerű ötlet! Hiszen a Patyolat egy inget 2,40-ért mos!... Ilonka néni meg hatot számít érte! Meg kell veszni! Szédületes. Borzalmas! Elképesztő! Mekkora marhák voltunk egy évig!

Veder otthon ismertette Vedernével Ilonka néni pokoli zsenialitását. Hosszas megfontolás után döntöttek, közlik Ilonka nénivel, hogy ismét a Patyolatnál fognak mosatni, mert szegények lettek, mert Vedernek leszállították a fizetését, aszály van, és a lottón is lehetetlen számokat húznak ki... Ilonka néni a közlés után még egyszer jött takarítani, aztán már csak telefonált, hogy fáj a dereka, meg a lába, a takarítást nem tudja tovább vállalni.

Vederék így ismét bejárónő nélkül maradtak.

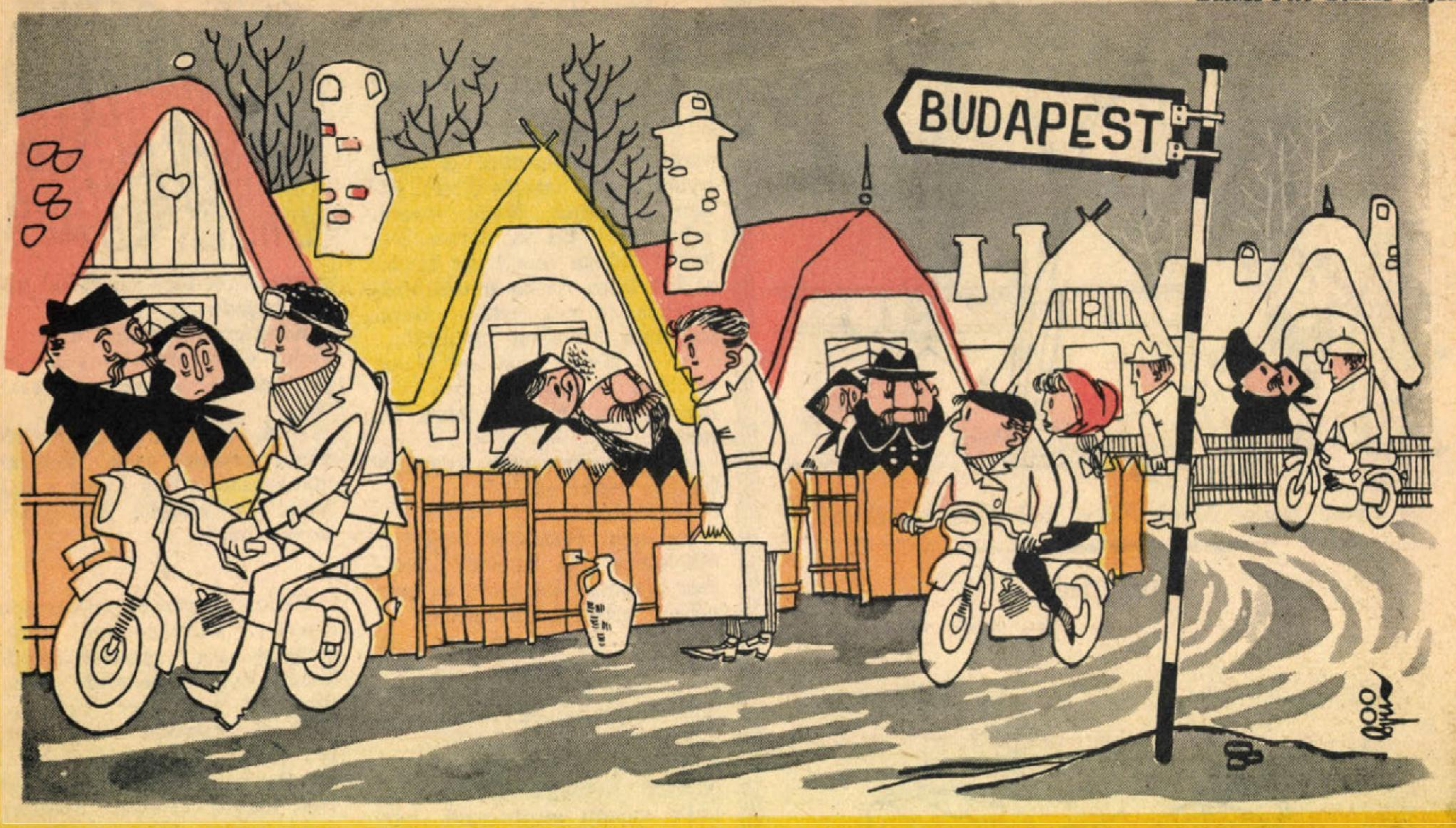
De a nagy felismerés nem múlt el felettük nyomtalanul. Vederné két hét múlva otthagyta hivatalát és a lapok apróhirdetései között bejárónői állásokat böngészett. Vállalt is hetenként és helyenként egy-egy napot, de csak mosással!

Azóta villájuk van a Balatonon, telket vettek a Velencei tónál, és most alkusznak egy alig használt Simcára.

Benedek Árpád

Vasárnap esti búcsúzás

Balázs-Piri Balázs rajza

Lakásleválasztás

Hegedűs István rajza

Három vers

N. Kirjanov

Hulló levelek

A gyermekek apushoz rontanak:
— Lehullt a fáról egy sárgult levél! —
Apu fején még ott a vaskalap
s szórakozottan így beszél:
— Levélke? Hm. No lám...
Nincs rajta keltezés talán? —
S az iktató bélyegzőt nyomba'
irgalmatlanul reányomta!

N. Labkovszkij

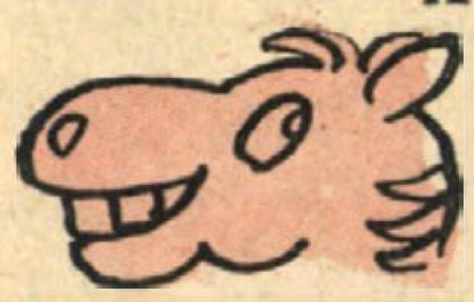
A fantasztikum határán

És verset írt a Gép, még hozzá szépet,
volt benne ritmus, rím, hasonlat, minden,
a kibernetika csodákra képes,
már mindent tud a legmagasabb szinten.

A költő költsön?! Elavult mesterség.
A Gép keres ma rímeket helyette.
S a nagy Gépet az Írószövetség
rendes tagjául persze, hogy felvette...

N. Mizin

A filozófus ló

Egy egész életen át
azon törte fejét a ló:
feltalálták-e a hámot néki,
vagy ő a hámba való?...

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.4695 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.